Τὸ φύλλον Δραχμὲς 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος | Ἐν Ἀθήναις, 20 Νοεμβρίου 1926 | Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 51

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, ἡ «Διάπλασις», εἰσερχομένη εἰς τὸ 48ον ἔτος της, θὰ ἐκδίδῃ τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον. Ἀντὶ τούτου, ἡ ἐτησία συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἀπὸ 75 δραχμάς, αὐξάνεται εἰς δρ. 80, (ἡ ἑξαμηνία δρ. 45, ἡ τριμηνία δρ. 25.) Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μένει ἡ αὐτή. Ὅσοι ἀνανέωσαν ἤδη κατὰ τὸ παλαιόν, παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὸ συμπλήρωμα.

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἔτσι, ὅταν κατὰ τὶς ἐννιὰ τὸ πρωΐ, ἀντήχησαν οἱ σάλπιγγες τοῦ ἀποσπάσματος, ὅλος ὁ πληθυσμὸς τοῦ Χανοῒ ἔτρεξε νὰ τὸ προαπαντήσει.

Ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε εἰδοποιηθεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους κι' εἶχε φροντίσει νὰ δώσει ἐπισημότητα στὴν εἴσοδο τοῦ ἀποσπάσματός του. Μπροστὰ-μπροστά, οἱ σάλπιγγες ἔπαιζαν ἕνα ἐνθουσιαστικὸ μάρς. Ἀκολουθοῦσε ὁ ὑπολοχαγὸς μὲ τὸ πρῶτο τάγμα τοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ. Ἀνάμεσα στὸ πρῶτο καὶ στὸ δεύτερο τάγμα, βάδιζαν οἱ αἰχμάλωτοι, δηλαδή: οἱ δυὸ ἀπαράλλαχτες γυναῖκες, μὲ τὰ ἴδια φορέματα, ποὺ περνοῦσαν κι' οἱ δυὸ γιὰ ἀρχηγοὶ τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ. Πίσω τους ὁ γραμματέας Ντούγκλας κι' ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικός, οἱ μόνοι ἄνδρες ποὺ μπόρεσαν νὰ συλλάβουν μέσα στὸ ἀπέραντο ὑπόγειο βασίλειο. Ὕστερα μερικὰ κάρρα φορτωμένα μὲ τοὺς θησαυροὺς καὶ συνοδευόμενα ἀπὸ διπλὸ στίχο φρουρῶν.

Τέλος, ὁ κ. Καρινύ, ὁ Φραγκίσκος κι' ἡ Λούση. Ὁ κόσμος ζητωκραύγασε πολλὴν ὥρα, ὅταν περνοῦσαν. Οἱ ἐφημερίδες διηγήθηκαν τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε ὁ μικρὸς Γάλλος σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια: ὅτι κατάφερε νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια τῶν λῃστῶν καὶ νὰ τοὺς προδώσει στὶς γαλλικὲς ἀρχὲς κι' ὅτι αὐτὸς χρησίμευσε γιὰ ὁδηγὸς στὴ στρατιωτικὴ ἀποστολή. Γι' αὐτὸ ὁ κόσμος φώναζε μὲ πολὺν ἐνθουσιασμὸ «Ζήτω ὁ μικρὸς Φραγκίσκος! Ζήτω ὁ Ταρδίφ!»

Ἔφθασαν ἔτσι στὴν πλατεῖα τοῦ Κυβερνείου. Ὁ Κυβερνήτης ἤθελε νὰ δεχθεῖ μόνος του τοὺς ἥρωες αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Περίμενε στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ ἰσογείου μαζὶ μὲ τὸ στρατηγοφρούραρχο τοῦ Χανοῒ καὶ μὲ τοὺς γραμματεῖς του. Πρῶτος-πρῶτος ὁδηγήθηκε ἐκεῖ, κατὰ τὴ διαταγὴ τοῦ κυβερνήτη, ὁ ὑπολοχαγός.

Ἀπάντησε σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις τοῦ φρουράρχου κι' ἔδωσε λεπτομερέστατη ἀναφορὰ τῆς ἐκστρατείας του. Δὲ λησμόνησε τίποτα. Οὔτε τὶς πολύτιμες ὑπηρεσίες τοῦ Φραγκίσκου, οὔτε τὸν ἀξιέπαινο ζῆλο τοῦ Μάριου.

Στὸ μεταξύ, ὁ κ. Καρινύ, ὁ Φραγκίσκος κι' ἡ Λούση περίμεναν στὸ γειτονικὸ σαλόνι, κουβεντιάζοντας μὲ τοὺς ὑπαλλήλους, ὅταν εἶδαν ν' ἀνοίγει διάπλατα ἡ πόρτα καὶ νὰ παρουσιάζεται, μαζὶ μ' ἕναν ἀξιωματικὸ ποὺ τῆς μιλοῦσε μ' ὅλο τὸ σεβασμό, ποιός; ἡ μὶς Μαργκαρέτ!

Προχωροῦσε γαλήνια καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Ἡ μὶς Μαργκαρὲτ δὲν ἦταν πιὰ φυλακισμένη. Ὅταν εἶδε τοὺς πρώην αἰχμαλώτους της, στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὸν ὑπολοχαγὸ ποὺ ἔβγαινε τότε ἀπὸ τὴν ἀκρόαση, τοῦ εἶπε χαμογελώντας αἰνιγματικά:

— Τί σᾶς εἶχα πεῖ, κύριε; Ὅτι θᾶμουν ἐλεύθερη σὲ τρεῖς μέρες... Βλέπετε... εἶμ' ἐλεύθερη.

Ὕστερα, κοίταξε τὸ Φραγκίσκο καὶ τὴ Λούση καὶ τοὺς εἶπε, μὲ κάποια μελαγχολία:

— Ἴσως δὲ θὰ δοθεῖ πιὰ εὐκαιρία νὰ ξαναϊδωθοῦμε... Μὲ προδώσατε, ἀλλὰ δὲ σᾶς κρατῶ κάκια. Νὰ θυμᾶστε μόνο κάπου-κάπου ἐκείνη, ποὺ ρισκινδύνεψε τὴν ἐλευθερία της μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸ καλό σας. Καὶ σύ, Φραγκίσκε, ὁμολόγησε ὅτι, ἂν δὲν ἤμουν μαζί σου τόσο καλὴ καὶ στοργικὴ, δὲ θᾶβρισκες εὐκαιρία νὰ φύγεις, κι' ἡ ἰδιοκτησία μου στὸ Ἀλὸν θὰ ὑπῆρχε ἀκόμα.

Σκέφθηκε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Ἀλλὰ δὲ βαριέσαι! Μοῦ φτάνουν οἱ ἄλλες μου ἰδιοκτησίες!... Στὸ καλό, παιδιά!

Μετὰ τὰ αἰνιγματικὰ αὐτὰ λόγια, ἔκαμε νόημα στοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι. Ἀνέβηκε μαζὶ μ' ἕναν ὑπάλληλο σ' ἕν' αὐτοκίνητο

«Ἀνάμεσα βάδιζαν οἱ δυὸ ἀπαράλλαχτες γυναῖκες...» (Σελ. 405, στ. α'.)

πού τὴν περίμενε, καὶ χάθηκε στὸ βάθος τοῦ πάρκου.

Ὁ κ. Καρινὸ καὶ τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν συνέλθει ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἔκπληξη, ὅταν τοὺς εἰδοποίησαν ὅτι τοὺς περίμενε ὁ κυβερνήτης.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Γαλλικῆς κυβέρνησης, ὁ ἡγεμόνας δηλαδὴ τῆς Ἰνδοκίνας τοὺς ἐδέχθηκε πολὺ θερμά.

— Κύριε Καρινύ, εἶπε, εἶμ' εὐτυχισμένος γιατὶ μπόρεσα νὰ σᾶς γλυτώσω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κακούργων ποὺ τόλμησαν νὰ αἰχμαλωτίσουν ἕναν λαμπρὸ Γάλλο πολίτη. Σᾶς βεβαιώνω ὅτι θὰ τιμωρηθοῦν παραδειγματικά.

Ἐδῶ ὁ κ. Καρινὸ λίγο ἔλειψε νὰ ρωτήσει γιατὶ ἐλευθερώθηκε ἡ μὶς Μαργκαρέτ. Κρατήθηκε ὅμως καὶ περιορίσθηκε νὰ ἀπαντήσει:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε κυβερνήτη.

Ὁ ἀρχηγὸς τότε ἐξακολούθησε:

— Ἤσετε βέβαια ὅτι τὴν ἐλευθερία σας δὲν τὴ χρωστᾶτε μόνο στους στρατιωτικούς μας, ποὺ μερικοί, δυστυχῶς, πλήρωσαν μὲ τὴ ζωή τους αὐτὴ τὴν τιμή, ἀλλὰ καὶ στὸ ἀξιοθαύμαστο αὐτὸ παιδί ποὺ θέλω νὰ τὸ συγχαρῶ κι' ἐγώ.

(Τὸ τέλος στὸ ἑρχόμενο)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 398)

— Τὸ σκυλλόψαρο!

Κι' οἱ δυὸ καταλάβαμε ἀμέσως: ἦταν τὸ σκυλλόψαρο ποὺ γιὰ ἐκδίκηση χτύπησε τὴ βάρκα μας! Λαίμαργο, κλέφτικο, πανοῦργο, ἀνανδρο, τὸ σκυλλόψαρο ἔχει ὅλα τὰ κακὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου. Ἀφοῦ ἔκοψε τἀγκίστρια μας, καθὼς φαίνεται, κεντημένο ἀπ' τὴ λαιμαργία, ἀνέβηκε μὲ πανουργία στὴν ἐπιφάνεια γιὰ νὰ κλέψη τὰ ψάρια. Μὲ μιὰ δαγκωνιὰ ἔφαγε τὶς οὐρὲς κι' ἑτοιμαζόταν νὰ τἀποτελειώση ὅταν τὰ τράβηξα μέσα. Τότε, ἀπ' τὴ μανία του, χτύπησε μὲ τὴν οὐρά του τὴν **καρίνα** μας καὶ χάθηκε βιαστικά.

Στὸ γυρισμὸ περάσαμε κοντὰ στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τῆς Πλάτης, ὅπου ἦταν **πετροπερίστερα**. Χτύπησα τὰ χέρια μου δυνατὰ γιὰ νὰ βγοῦνε ἀπ' τὴν κρυψώνα τους κι' ὁ Νίκος σκότωσε δυό. Τὰ ψήσαμε καὶ τὰ φάγαμε μὲ τὴ μεγαλύτερη ὀρεξη μαζὶ μὲ δυὸ βραστὰ **μαυρόψαρα**.

Τὴ νύχτα κοιμηθήκαμε μέσα στὴ βάρκα, ἀφοῦ τὴν ἀράξαμε στὸ μικρὸ Λιμανάκι.

* * *

Πρωΐ-πρωΐ ξυπνήσαμε καὶ πήγαμε νὰ ρίξουμε **παραγάδι** στὰ μισὰ τῆς Πρώτης· δὲν πιάσαμε παρὰ μονάχα δυὸ-τρεῖς συναγριδίτσες· μὰ ἐκεῖ ποὺ τὸ τραβούσαμε, νοιώσαμε κάποια ἀντίσταση στὴν ἄκρη. Μὲ τὰ πολλὰ ἀνεβάσαμε ἕναν πελώριο ἀστακό,—θᾶταν ὡς ἕνα μέτρο! — ποὺ εἶχε μπλεχτεῖ στὸ σπάγγο καὶ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγη. Ὅταν τὸν ξαπλώσαμε στὴ βάρκα, ἀρχίνισε νὰ σπαρταρᾷ καὶ νὰ χτυπᾷ θυμωμένα τὴν οὐρά του. Μὰ δὲν ἄργησε νὰ ὑποταχθῆ στὸ μοιραῖο.

Ἦταν ὥρα νὰ γυρίσωμε πίσω στὴν Ἀντιγόνη. Μὲ τὸ βορειαδάκι πηγαίναμε αἰγὰ-σιγὰ καὶ λογαριάζαμε πὼς σὲ δυὸ-δυόμισι ὧρες θὰ φθάναμε στὸ νησί μας.

Δὲν ἄργησαν ὅμως νἀλλάξουνε τὰ πράματα: ἄξαφνα συνόμωσαν ὁ Αἴολος μὲ τὸν Ποσειδῶνα καὶ σηκώθηκε μιὰ διαβολεμένη τραμουντάνα ποὺ ἔκανε νὰ τρίζη τὸ ἄρμπουρό μας. Σὰν τὸν Ὀδυσσέα, εἴδαμε κι' ἐμεῖς τὸ γαλανὸ οὐρανὸ νὰ σκοτεινιάζη, νὰ γίνεται μαῦρος, κατάμαυρος, καὶ τὰ κύματα νὰ σηκώνονται ἀγριεμμένα, νὰ σπάζουν μὲ τρομερὸ κρότο στὴν πλώρη μας. Πῆρα ἕνα τενεκεδάκι κι' ἄδειαζα τὸ νερὸ ποὺ μᾶς πλημμυροῦσε, ἐνῷ ὁ Νίκος λιγόστευε τὸ πανί, γιατὶ κινδυνεύαμε νὰ βουλιάξουμε.

Παλέψαμε ἕξη ὁλάκερες ὧρες μὲ τὰ κύματα καὶ μὲ τὸν ἄνεμο, δίχως νὰ προχωρήσουμε οὔτε βῆμα! Τὸ πανὶ τὸ εἴχαμε κατεβάσει ὁλωσδιόλου κι' εἴχαμε καθίσει στὰ κουπιά. Στὸ τέλος λιγόστεψε ἡ μανία τοῦ ἀνέμου, μὰ πάλι εἴδαμε καὶ πάθαμε ὥσπου νὰ φτάσουμε στὸ ὕψος τῆς Πρώτης καὶ νὰ πιάσουμε ἀπὸ ἐκεῖ τὸν κάδο τῆς Ἀντιγόνης!

Πατήσαμε στὴ στεριὰ στὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα. Ἐκεῖ μᾶς περίμεναν οἱ δικοί μας μὲ μεγάλη ἀνησυχία. Τί ἀνακούφιση ὅταν μᾶς εἶδαν νὰ ἐπιστρέφουμε κατακουρασμένοι, **λούτσα**, μὰ σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς!

Κι' ὁ ἀστακός; Τὸ λείψανό του τὸ χουμε ὡς σήμερα φυλαγμένο σπίτι, κι' ἂν ξαναγυρίσω ποτὲ στὸ ἀγαπημένο νησί μου θὰ μοῦ ξαναθυμίζη τὶς παλιές μου περιπέτειες, μὲ τὶς συγκινήσεις ἢ τὶς ἀπογοητεύσεις ποὺ μὲ περίμεναν στὸ κάθε μου ταξίδι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

ΦΥΣΑΤΕ, ΑΓΕΡΙΑ!

Ἀγέρια ποὺ θεότρελλα φυσᾶτε,
Ἀγέρια μυρωμένα κι' ἁρμυρά,
Ἀχ! πάρτε τὴν ψυχή μου καὶ χτυπᾶτε,
Χτυπᾶτε τὴν νὰ νοιώση τὴ Χαρά!

Νὰ νοιώση τὴ Χαρὰ μέσ' τὴν δρμή σας,
Νὰ νοιώση μέσ' στὴ μάχη τὴ Χαρά,
Γιατ' εἶναι σὰν ἀπόκοσμη ἡ πνοή σας
Καὶ μὲ τοῦ χρόνου καΐζει τὰ φτερά!

Ἀγέρια ποὺ θεότρελλα φυσᾶτε,
Ἀγέρια μυρωμένα κι' ἁρμυρά,
Χτυπᾶτε τὴν ψυχή μου ὅπως χτυπᾶτε
Τὴν ἀψηλὴ σημαία ποὺ σπαρταρᾷ

Κι' ἀπάνω στὸ κατάρτι της ποὺ τρίζει,
Μεθᾷ—σὰ μιὰ περήφανη ψυχή,—
Ὅταν αὐτὸ τὸ Ἀθώρητο βρίζει
Σὰν τ'Οὐρανοῦ κραυγές, φιλιὰ στὴ Γῆ!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Μᾶς κάλεσαν κι' εἴχαμε ὁποσχεθεῖ νὰ πᾶμε. Κι' ἑτοιμαστήκαμε, ἀψηφώντας τὶς ἀριὲς στάλες ποὺ ἄρχισαν κιόλα νὰ πέφτουν καὶ χτυποῦσαν βαρειὲς στὴν κουκούλα τοῦ ἁμαξᾶ. Ὁ ἁμαξᾶς βιάστηκε νὰ τυλιχτεῖ στὸ ἀδιάβροχό του καὶ νὰ σκεπάσει προσεχτικὰ τὴν ἅμαξα. Καὶ μεῖς, — ποὺ δὲ θέλαμε ταῦτοκίνητο, γιὰ νὰ χαροῦμε τὴν ὄμορφη θέα τῆς ἐξοχῆς,—δὲ βλέπαμε ἄλλο ἀπὸ μιὰ στενὴ λωρίδα λασπωμένης γῆς. Ἡ βροχὴ δυναμώνει. Τώρα ἀρχίζουν ἀστραπές, βροντὲς καὶ κεραυνοί. Κάποιος θάχει πέσει πολὺ κοντά, γιατί τἀναχτήκαμε ὅλοι μας, ἐνῷ τάλογα ὀρθώθηκαν στὰ πισινά τους πόδια. Σὰν ρυάκια ἔτρεχαν ἀπὸ κάθε μεριὰ οἱ δρόμοι. Κι' ὅσο ἡ μπόρα δυνάμωνε, μεγάλωναν κι' οἱ χείμαρροι κι' ἀκράτητα πλημμύριζαν τοὺς δρόμους. Τῶν ἀλόγων τὰ πόδια κι' οἱ τροχοὶ βυθίζονταν ὁλόενα. Σὲ μιὰ στιγμὴ τάλογα σταματοῦν. Ἀδύνατο νὰ προχωρήσουν. Καὶ κοιτάζουμε ἄφωνα τὸ νερό, τὸ λασπωμένο ποτάμι, ποὺ τρέχει ἀφρισμένο πκρασέρνοντας ἄχερα, ξύλα, ὅ,τι βρέθηκε στὸν ἀκράτητο δρόμο του. Ἔχει γεμίσει ὁ φόβος τὴν ψυχή μας κι' ἄφωνα παρακολουθοῦμε τὸ ἄγριο θέαμα. Κυλᾶνε τὰ λεπτὰ ἀργά, δισταχτικά. Τίποτα δὲν φαίνεται ἀπὸ μιὰ καφεδιὰ θάλασσα μὲ βουρκωμένα κύματα. Μιὰ στιγμὴ σκέπτομαι πὼς ἂν ἡ βροχὴ δυναμώσει ἀκόμα, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ παρασύρει τἀμάξι. Καὶ φαντάζομαι τί γελοῖο θᾶταν τὸ θέαμά του ἁμαξᾶ ποὺ προχωρεῖ ἀνάποδα καὶ φαίνεται σ'ἄλλοφροσύνη! Καὶ σ' αὐτὴ τὴ σκέψη, δὲ μπορῶ νὰ συγκρατήσω ἕνα δυνατό, γευρικὸ γέλιο ποὺ μεταδίνεται στὴν παρέα.

Ἔχει πάψει πιὰ ἡ βροχὴ τώρα ποὺ μπήκαμε στὸ χωριό. Σκεπάσματα, μουσαμάδες, ὅλα πετιοῦνται κι' ἀνασαίνομε. Πρῶτα-πρῶτα, στὴν εἴσοδο μᾶς ὑποδέχονται οἱ σκίνοι. Τὸ ὀμπρελλωτὸ φύλλωμά τους δὲ μπόρεσε νὰ προστατέψη τὴ μαστίχα ποὺ εἶχε στάξει στὴ γῆ, καὶ τὸ νερὸ τὴν παρέσυρε ὅλη. Κάπου-κάπου, λάμπουν μεγάλα κόκκια, βρεμένα, ὑγρά. Οἱ μυγδαλιὲς κι' οἱ ἐλιὲς δὲ ζημιώθηκαν. Οἱ πρῶτες εἶναι γυμνὲς ἀπὸ καρπούς, ἐνῷ στὰ διψασμένα ἐλιόδεντρα, τί εὐλογία τὸ νερὸ ποὺ ρούφηξαν σήμερα! Θὰ δυναμώσουν οἱ ἐλιὲς κι' ἀπὸ τὸ βάρος θὰ γείρουν οἱ κλάδοι.

Στὸ σπίτι ποὺ φτάσαμε, μᾶς ὑποδέχτηκαν γέλια. Ἦταν τέτοια ἡ κατάστασή μας. Ρόμπες, μαντώ, καπέλλα, σακάκια, βρεμένα καὶ τσαλακωμένα. Τὸ σίδερο μᾶς ἔφτειαξε ὅλους καὶ φαιδροὶ διηγηθήκαμε τὶς περιπέτειές μας καὶ βγήκαμε περίπατο. Τὰ γκρίζα σύν-

νεφα, ἀφοῦ ἔχυσαν ὅλο τους τὸ νερό, διαλύθηκαν κι' ὁ ἥλιος λάμπει τώρα γελαστός, πάνω στὸ γαλάζιο, καθαρὸ οὐρανό. Μυρίζει τὸ χῶμα κι' ἀνασαίνομε βαθειὰ τὸ γλυκύτατο ἄρωμα. Μπροστά μας ὀρθώνονται τὰ μαδιὰ βουνά, ψηλὰ κι' ἀγέρωχα. Πιὸ κάτω τὰ χωράφια, οἱ ἐλαιῶνες, τὰ μαστιχόδεντρα. Δεξιὰ οἱ πρασινισμένοι λόφοι, καὶ στὴν πιὸ ψηλὴ κι' ἀπάτητη κορφή, εἶναι μονάχα ἡ ἐκκλησούλα τοῦ Προφήτη-Λιᾶ, ἀστραφτερὴ στὴν ὑπέροχη λάμψη τοῦ ἡλιου. Ὅλα τώρα εἶναι ἤρεμα, ὄμορφα καὶ γαλήνια καὶ τίποτα δὲ θυμίζει τὴν πρωϊνὴ κοσμοχαλασιά.

Ἀντηχοῦνε γλυκόηχα τὰ πετιχίδια. Ντάρδιλα καὶ βιολιὰ γαργαλοῦν μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή τους τῶν νέων τὰ πόδια. Σηκώνονται τὰ πρῶτα ζευγάρια. Ἀργὰ κι' ἁρμονικὰ τὰ πόδια προχωροῦν, λυγίζουν τὰ κορμιὰ κι' οἱ ὄψες χαρούμενα φωτίζονται. Ἀπαλοχαϊδεύει τὴν ψυχὴ ἡ ἁρμονία καὶ ἡ χαρὰ ξεχύνεται σ' ὁλόγλυκα χαμόγελα. Ἕνας κόσμος ποικίλος. Πλανόδιοι μικρο-πωλητὲς διαλαλοῦν, ἄλλος τὸ «φρέσκο καὶ μυρωδάτο παστέλι» του, κι' ἄλλος τὰ «ζεστὰ κι' ἀφράτα στραγάλια». Παρέες εὔθυμες πηγαινοέρχοντκι, στέκονται μιὰ στιγμή, καμαρώνουν τοὺς χορευτές, ὥσπου νὰ βροῦνε μιὰ κατάλληλη θέση καὶ νὰ κατασταλάξουν. Δὲν ἔχομε ἀνάγκη νὰ κινηθοῦμε. Βρήκαμε τὸ καλύτερο μέρος καὶ τὴ διαλεχτότερη συντροφιά. Γελοῦμε καὶ θαυμάζουμε, κάνουμε σχόλια. Εἶναι μερικὲς ἀντιθέσεις ποὺ γεννᾶνε σκέψεις καὶ κρίσεις πολλές. Ἄξαφνα, πλάϊ σ' ἕνα καλοχτενισμένο κεφάλι ποῦχει περιποιηθεῖ τὸ ψαλίδι τοῦ κουρέα, βλέπεις κάποιο ἄλλο, σκεπασμένο μ' ἕνα καπέλλο ποὺ κοιτάζει ἀλαζονικὰ τὸν οὐρανό. Ἐν' ἄλλο καπέλλο γέρνει ταπεινὰ ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὑψώνεται σὰν ν' ἀπειλεῖ τὰ σύννεφα. Κοντὰ σὲ κάποιο χαριτωμένο φόρεμα, ἕν' ἄλλο πολύπτυχο, μυριοστόλιστο ποὺ φέρνει στὸ νοῦ πορτραῖτο τοῦ περασμένου αἰῶνα. Εἶναι οἱ ἐπισκέπτριες τῶν μακρυνότερων χωριῶν. Σκέπτομαι, πόσο πιὸ ὄμορφες θᾶταν μὲ τ' ἁπλά, καθημερινά τους φουστάνια καὶ τὰ ξέσκεπα, καλοχτενισμένα κεφάλια τους. Εἶναι τόσο γλυκειὰ κι' ἁρμονικιὰ ἡ φύση, τόσο ἁπλή, ποὺ ὅλη ὅλα θαλλάξουν σὲ λίγο, μορφὲς κι' αἰσθήματα, κι' ἡ φύση μονάχα θὰ μένει πάντα καινούρια κι' ἀναλλοίωτη.

Οἱ τελευταῖοι χαιρετισμοὶ χάνονται στὸν κρότο τοῦ αὐτοκινήτου. Βυθίζω γιὰ τελευταία φορὰ τὴ ματιὰ στἀγαπημένο χωριὸ ποὺ ἴσως δὲ θὰ ξαναΐδω ποτὲ πιά. Τρέχουμε στὸ σκοτάδι. Ὀρθὰ κι' ἀκίνητα τὰ δέντρα, μαῦρα σὰν τὴ νύχτα ποὺ τὰ τυλίγει. Σιωπηλὰ καὶ θλιμμένα στὴν ἀτέλειωτη σιγὴ ποὺ βασιλεύει. Τοῖχοι γκρεμισμένοι φράζουν σ' ὁρισμένες μεριὲς τοὺς δρόμους. Ἄλλοι πανύψηλοι, κρύβουν φιλότεχνες παλιὲς ἀρχοντικὲς βίλλες. Λάμπουν τἀστέρια στὸν οὐρανό, ἄλλα χλωμὰ σὰν λυπημένα προσωπάκια, κι' ἄλλα μικρά, δυνατά, βέβαια γιὰ τὴ δύναμή τους. Κι' εἶναι ἄλλα ποὺ τρεμοσβύνουν σὰν κουρασμένα καὶ σὰν νυσταγμένα, σὰν νὰ βλέπουν θαρρεῖς κάτι τρομερὸ καὶ κρύβονται, μὰ ἡ περιέργεια κάμνει νἀνοίγουν πάλι τὰ ματάκια τους. Καὶ τἀραιὰ φανάρια χύνουν κι' αὐτὰ τὴ λιγοστή, τρομώδικη λάμψη τους στὴ μουσκεμένη γῆ.

Δὲ μιλᾶει κανένας. Ἡ σιωπηλή, μυστηριώδικη ὀμορφιὰ τοῦ φθινόπωρου ἔχει σκλαβώσει τὴν ψυχή μας. Κι' οἱ ἀραιοὶ διαβάτες, περπατάνε γοργά, ἀμίλητα. Ὁ νοῦς τους, πιὸ γρήγορος αὐτός, τρέχει στὸ σπίτι τους, στὴ γλυκειὰ κι' ἤρεμη φωλιά, ποὺ βασιλεύει ἡ εὐτυχία.

Ὅλα περνοῦν σὰν ἀστραπὴ μπροστά μας.

Ἔχουμε φτάσει πιά.

ΕΛΕΝΗ Γ. ΡΕΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1) ΑΡΓΥΡΩ Γ. ΡΕΣ (Ρόζα) ἐν Χίῳ. Β' Βραβεῖον Ἐκλογέων τοῦ Δημοψηφίσματος τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1923. — 2) ΕΛΕΝΗ Γ. ΡΕΣ (Τριανταφυλλένια) ἐν Χίῳ. Α' Βραβεῖον Εὐσήμων τοῦ 1923 καὶ τοῦ 215ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων καὶ Β' Βραβεῖον Ψευδωνύμων τοῦ Δημοψηφίσματος τοῦ 1924. — 3) ΜΑΡΙΑ Γ. ΡΕΣ (Ἠλιογέννητη) ἐν Χίῳ. Α' Βραβεῖον τοῦ 214ου καὶ 223ου Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ τοῦ 217ου Λύσεων, καὶ Β' Βραβεῖον Ψευδωνύμων τοῦ Δημοψηφίσματος τοῦ 1924.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΑΚΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΜΕΡΑ ποὺ σᾶς γράφω, ὁ ἡμεροδείκτης μου λέει 12 Νοεμβρίου· κι' ὅμως τὸ καλοκαίρι ἐξακολουθεῖ. Εἶναι βέβαια κάτι ἔκτακτο· μὰ φαίνεται ἀκόμα περισσότερο μὲ τὸ Νέο Καλαντάρι. Γιατὶ ἄλλη φορά, μὲ τὸ Παλιό, σήμερα θἄχαμε 28 Ὀκτωβρίου. Μόλις θἄχαν περάσει δυὸ μέρες ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Κι' ἴσα-ἴσα «τοῦ Ἁγίου-Δημητρίου» λέγεται τὸ «μικρὸ καλοκαιράκι» ποὺ στὰ κλιματᾶ μας διαδέχεται συνήθως τὸ μεγάλο, μὲ μιὰ μικρὴ χειμωνιάτικη παρένθεση τὸν Αὔγουστο ἢ τὸ Σεπτέμβρη. Ἀλλὰ τὸ ἔκτακτο τοῦ φετεινοῦ εἶναι πιὸ ἡ παρένθεση αὐτὴ ἦταν σχεδὸν μηδαμινή. Δὲν ἔβρεξε καθόλου. Τὰ κλασσικὰ «πρωτοβρόχια» δὲν τὰ εἴδαμε ἀκόμα. Μόνο δυὸ-τρεῖς ἡμέρες, τὸν Αὔγουστο, ἔκαμε δροσιές. Κι' εὐθὺς ξανάρχισε ἡ ζέστη ποὺ ἐξακολουθεῖ ὡς σήμερα.

Μὰ ζέστη, ὄχι ἀστεῖα. Καὶ τὸ βράδυ ἀκόμα οἱ ἄνθρωποι γυρίζουν στὰ σπίτια τους... ἱδρωμένοι. Λίγοι φοροῦν καλοκαιρινὰ ἐπανωφόρια. Πολλοὶ διατηροῦν ἀκόμα τὰ φαθάκια τους! Τὴ νύχτα σκάζει κανεὶς ἂν σκεπασθῇ λίγο βαριὰ ἢ δὲν ἀφήσῃ ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο τῆς κάμαρας. Κι' οἱ νοικοκυρὲς ἐξακολουθοῦν τὸ κυνήγι τῶν ἐνοχλητικῶν ἐντόμων τοῦ καλοκαιριοῦ. Γιατὶ κι' οἱ κοριοὶ *ζοῦν* ἀκόμα, κι' οἱ σκνίπες, καὶ τὰ κουνούπια, κι' οἱ μύγες. Ἄχ, αὐτὲς οἱ μύγες τοῦ μικροῦ καλοκαιριοῦ! τί πολλές, τί μεγάλες, τί ἐπίμονες καὶ τί θορυβώδικες!.. Τὴν ἡμέρα, μόλις ἀνοίξῃς τὰ παράθυρα νὰ μπῇ ὁ ἥλιος, μπαίνουν κι' αὐτὲς κι' ἀρχίζει τὸ κυκλικὸ πέταγμα κι' ὁ ἀτέλειωτος βόμβος. Τὴ νύχτα πάλι, μόλις κάμῃς νἀνάψῃς φῶς, οἱ κοιμισμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ ξυπνοῦν καὶ σὲ τρελαίνουν. Πρέπει νὰ γίνῃ σκοτάδι γιὰ νὰ ἡσυχάσῃς.

Τῶν κουνουπιῶν ὅμως τὰ σφυρίγματα καὶ τὰ τσιμπήματα ἐξακολουθοῦν καὶ στὰ σκοτεινά. Ἄ, εἴν' ἀπελπισία! Πόσο θυμοῦμαι τὸ σιὸρ-Νιόνιο τοῦ Καραγκιόζη, ὅταν λέει στὸ γιγάντιο κουνούπι, τὸ «θεριὸ» ποὺ τὸν τριγυρίζει στὸ κρεββάτι του: «Φάε με, φάε με ὅσο θές! Μὰ μὴ μοῦ σφουρίζῃς!..» Κι' ἀλήθεια πολὺ πιὸ ἐνοχλητικό, πιὸ ἐκνευριστικὸ κι' ἀπὸ τὸ τσίμπημα, εἶναι τὸ σφύριγμα αὐτοῦ τοῦ ἐντόμου, ποὺ ἐπλάσθηκε θἄλεγες γιὰ νὰ μᾶς βασανίζῃ τὶς θερινές, καὶ κάποτε τὶς χειμωνιάτικες νύχτες, ἀναγκάζοντάς μας πότε νἀνάβουμε εἰδικὲς σκευασίες καὶ νὰ γεμίζουμε τὴν κάμαρα μὲ βρωμεροὺς καπνούς, πότε νὰ δίνουμε ἀλύπητους μπάτσους στὸ ἴδιο μας τὸ πρόσωπο, καὶ πότε, μ' ὅλ' αὐτά, νὰ μένουμε ἄγρυπνοι ὡς τὸ πρωΐ...

Τὸ μικρό μας λοιπὸν καλοκαιράκι ἔχει ὅλες αὐτὲς τὶς ἐνοχλήσεις τοῦ μεγάλου· ἀλλὰ κι' εὐχαριστήσεις περισσότερες ἀπὸ κεῖνο κι' ὁμορφιὲς μεγαλύτερες. Εἶναι φθινόπωρο, μὲ καθαρὸ οὐρανό, μὲ λαμπρὸ ἥλιο, μὲ σχετικὴ δροσιά, μὲ θαυμάσια χρώματα καὶ μὲ ἀπαράμιλλες δύσεις. Ἄ, τί δύσεις! Μιὰ μάλιστα, προχθές, ἔκαμε τόση ἐντύπωση, ποὺ δοκίμασαν νὰ τὴν περιγράψουν κι' οἱ χρονογράφοι τῶν ἐφημερίδων. Κι' ἀράδιασαν πιὰ ὅλα τὰ χρώματα ποὺ πῆραν διαδοχικὰ τὰ γύρω βουνά, οἱ λόφοι κι' ἡ λευκὴ πόλη στὴ μέση. Ἀληθινὰ ὅμως τὸ θέαμα ἦταν ἀπερίγραπτο. Ὅπως δὰ εἶναι κάθε βράδυ, τὴν ὥρ' αὐτὴ ποὺ ὁ ἥλιος κατεβαίνει σιγὰ-σιγὰ ὡς τὰ συννεφάκια καὶ τὶς ὁμίχλες ποὺ σκεπάζουν ἐκεῖ-πέρα τὸν ὁρίζοντα, χώνεται μέσα σ' αὐτά, περιπλέκεται κι' ἀρχίζει ὅλα ἐκεῖνα τὰ φωτεινά, τὰ πολύχρωμα παιχνίδια, ποὺ τελειώνουν ὅταν χάνεται πιὰ ὁλωσδιόλου πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ καὶ δὲν μένει κεῖ-πάνω παρὰ μιὰ πορφύρα ποὺ χλωμιάζει καὶ σβύεται στὴ νύχτα...

Ἀπ' τὸ δυτικὸ παραθυράκι τοῦ γραφείου μου, τὸ ἀψηλό, αὐτὴ τὴν ἐποχή, βλέπω αὐτὸ τὸ ὑπέροχο θέαμα πρὸς τἀριστερά, πέρα, κατὰ τὸ Σαρωνικό. Τὸν Ἰούνιο, ἂν καὶ δὲν ἦταν τόσο ὑπέροχο, τὸ ἔβλεπα καταμεσίς, στὴν κορυφὴ ἀκριβῶς τοῦ Αἰγάλεου κι' ὕστερ' ἀκόμα λίγο πιὸ πέρα, πρὸς τὰ δεξιά. Ἀλλὰ τότε ὁ ἥλιος ξεγύρισε, κάθε μέρα ἔδυε καὶ λίγο πιὸ ἀριστερά, ὥςπου σιγὰ-σιγά, σ' ἕξη μῆνες, ἔφτασε κεῖ στὸ Σαρωνικό. Θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμα νὰ μοῦ φεύγῃ ἔτσι ὡς τὸ Δεκέμβρη. Καὶ πάλι θὰ ξαναγυρίσῃ, ὥςποῦ νὰ τὸν ἰδῶ, σ' ἄλλους ἕξη μῆνες, στὴν κορυφὴ τοῦ Αἰγάλεου. Αὐτὸ τὸ δρόμο, ἀπαρέγκλιτα, κάνει κάθε χρόνο. Εἶναι ὁ κύκλος τοῦ ζωδιακοῦ: ἀπὸ τὸν Αἰγόκερω ὡς τὸν Καρκῖνο, κι' ἀπὸ τὸν Καρκῖνο ὡς τὸν Ὑδροχόο. Ἔτσι γίνονται οἱ τέσσερις ἐποχές. Καὶ τώρα εἶναι φθινόπωρο, γιατὶ ὁ ἥλιος βρίσκεται στὸν Τοξότη καὶ δύει κεῖπέρα, στὸ Σαρωνικό. Ἂς κάνῃ ὅση ζέστη θέλει, ἂς μὴ φαίνεται οὔτ' ἕνα σύννεφο βροχῆς, ἂς σφυρίζουν ἀκόμα τὰ κουνούπια κι' ἂς βομβοῦν οἱ μύγες. Ὁ ἥλιος τραβᾶ τὸ δρόμο του. Καὶ σήμερ' αὔριο,—ἴσως πρὶν τὸ γράμμα μου αὐτὸ φθάσῃ στὰ χέρια σας, — ὁ χειμώνας θὰ ἔχῃ ἐνσκήψει. —

Ἀπὸ τὴν Εὐρώπη τοὐλάχιστο ἔχομεν εἰδήσεις πὼς χειμώνιασε γιὰ καλά. Θὰ χειμωνιάσῃ κι' ἐδῶ, μὴν ἀνησυχῆτε. Καὶ θὰ βρέξῃ, καὶ θὰ χιονίσῃ, καὶ θὰ φυσήξῃ βοριάς, καὶ θὰ φησοῦν οἱ μύγες, καὶ θὰ σκάσουν τὰ κουνούπια, καὶ θὰ τουρτουρίσουμε, καὶ θὰ βγάλουμε χιονίστρες, καὶ θἀνάψουμε τὰ τζάκια καί... θὰ ψήσουμε κάστανα. Ἂς ἐλπίσουμε μόνο πὼς ὁ χειμώνας, ποὺ θἀρθῇ χωρὶς ἄλλο, δὲν θὰ εἶναι «ἔκτακτος» σὰν τὸ μικρὸ καλοκαιράκι, παρὰ ἕνας χειμώνας κοινὸς συνηθισμένος, μέτριος, γλυκός, ὁ χειμώνας τῶν εὐτυχισμένων μας κλιμάτων, ποὺ περισσότερες μᾶς δίνει ἀπολαύσεις παρὰ ἐνοχλήσεις...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο TZAK

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλαση» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Διάβασε δυνατὰ τὸ φοβερὸ αὐτὸ γράμμα καὶ τὸ ὑπέγραψε.

— Κακόμοιροι ἄνθρωποι! πῶς τοὺς λυποῦμαι! ψιθύρισε ὁ Ρουντίκ, σκουπίζοντας ἕνα δάκρυ.

Ἀλλὰ ἡ Ζεναΐδα ἀποκρίθηκε:

— Καὶ γιατὶ νὰ τοὺς λυπηθῶ; Τὸ παιδί μοῦ ἔκλεψε τὴν προῖκα μου· οἱ γονεῖς πρέπει νὰ μοῦ τὴν πληρώσουν.

Πολὺ φυσικό! Ἡ Ζεναΐδα δὲν ἦταν μητέρα, γιὰ νὰ συλλογισθῇ, ὅπως ὁ Ρουντίκ ποὺ ἦταν πατέρας, τὴ λύπη ποὺ θὰ δοκίμαζαν οἱ γονεῖς ἐκεῖνοι μαθαίνοντας τέτοιο πρᾶγμα γιὰ τὸ παιδί τους. Αὐτός, νἄχε γιὸ καὶ νὰ τοῦγραφαν πὼς ἔκλεψε λεπτά; μὰ θὰ πέθαινε ἀπ' τὴ λύπη του καὶ τὴ ντροπή του!..

Ὡστόσο τὸ γράμμα ἐκεῖνο κλείσθηκε σ' ἕνα φάκελλο, σφραγίσθηκε μὲ βουλοκέρι καὶ στάλθηκε ἀμέσως στὸ ταχυδρομεῖο.

«Νὰ χανόταν!» εὐχήθηκε μιὰ στιγμὴ ὁ γέρο-Ρουντίκ.

Ἀλήθεια, τί πιὸ εὔκολο παρὰ νὰ χαθῇ, νὰ παραπέσῃ ἕνα γράμμα, ἕνα μικρό, ἐλαφρὸ κομμάτι χαρτί;..

Ἀλλὰ ὄχι, ἐκεῖνο, τὸ φοβερό, δὲν ἐχάθηκε. Πέρασε τὸ Δείγηρα, ἔκαμε ὅλο τὸ ταξίδι ἀπ' τὸ Ἰντρὲ ὡς τὶς Κασταναύλες, χωρὶς νὰ ξεχασθῇ, χωρὶς νὰ μείνῃ, χωρὶς νὰ παραπέσῃ πουθενά.

Κι' ἐνῷ συνήθως, ὁ κὺρ-Μιχάλης, ὁ ἀγροτικὸς διανομέας, ἔστελνε τὴ γυναῖκα του νὰ μοιράζῃ στὰ σπίτια τὰ γράμματα κι' ὁ Νταρζαντὸν εἶχε παράπονα πὼς τοῦ χανόνταν πολλά, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ἔκαμε τὴ διανομὴ ὁ ἴδιος. Καὶ νά τος, μὲ τὸ κασκέτο του, μὲ τὴν τενεκεδένια του γραμματοθήκη καὶ μὲ τὸ φοβερὸ γράμμα στὰ χέρια, ποὺ χτυπᾶ τώρα τὸ κουδούνι τῆς ἀνθοστόλιστης πορτούλας μὲ τὴ χρυσὴ ἐκείνη ἐπιγραφή:

Parva domus magna quies...

Ζ'.

Ἡ «Πατρικὴ Οἰκία»

Ποτέ, ἀλήθεια, ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ δὲν εἶχε φανεῖ τόσο ταιριαστὴ στὴ μικρὴ βίλλα τοῦ Νταρζαντὸν ὅσο τὸ πρωΐ ἐκεῖνο. Μοναχικὴ κάτω ἀπ' τὸν χειμωνιάτικο οὐρανὸ ὅπου ἔτρεχαν μεγάλα σταχτιὰ σύννεφα· περιστοιχισμένη ἀπὸ ψηλὰ ἄφυλλα δέντρα ποὺ τὴν ἐδείχναν μικρότερη· κλεισμένη ἑρμητικὰ στὴν ὑγρασία τοῦ κήπου καὶ τοῦ δρόμου, συμμεριζόταν τὴν ἡσυχία, τὴ γαλήνη τῆς κοιμισμένης ἀκόμα γῆς.

Ἡ Ἴδα μάζευε κρεμαστάρια ἀπὸ ξερὰ σταφύλια στὴ σοφίτα τοῦ πύργου, ὁ ποιητὴς ἔγραφε κι' ὁ γιατρὸς Χίρς κοιμόταν, ὅταν ἡ ἄφιξη τοῦ ταχυδρόμου· ἡ μόνη πιὰ διασκέδαση στὶς Κασταναύλες, τοὺς ξεσήκωσε ὅλους.

— Ἀ! γράμμα ἀπ' τὸ Ἰντρέ!.. φώναξε ὁ Νταρζαντόν.

Κι' εὐθὺς ἄρχισε νἀνοίγῃ καὶ νὰ διαβάζῃ τὶς ἐφημερίδες του, μὲ τὸ γράμμα κλειστὸ ἀκόμα δίπλα του, ἐνῷ ἡ Ἴδα τὸν παράστεκε μὲ ἀνυπομονησία, μὲ ἀγωνία. Δὲν βιαζόταν καθόλου αὐτός· διάβαζε σιγὰ-σιγά, μὲ τὴν ἡσυχία του, καὶ διαβάζοντας μιλοῦσε κιόλα:

— Μπά! τὄβγαλε τὸ βιβλίο του ὁ Δεῖνας;.. Χμ! τὴν ἔκανε κι' αὐτὸς τὴ δουλειά του... Μπά! στίχοι τοῦ Θόγγιώ;.. Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια!..

Τὄκανε ξεπίτηδες! Αἰσθανόταν εὐχαρίστηση νὰ βασανίζῃ ἔται τὴ μητέρα ποὺ ἔβλεπε κεῖ τὸ γράμμα τοῦ παιδιοῦ της καὶ περίμενε πότε νὰ εὐδοκήσῃ νὰ τἀνοίξῃ ὁ κύριος, γιατὶ δὲν τολμοῦσε, μὲ τὸ φόβο ποὺ τοῦ εἶχε, νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ τἀνοίξῃ αὐτή...

Ἐπιτέλους ὁ Νταρζαντὸν εὐδόκησε· Κι' ἀπὸ τὶς πρῶτες γραμμὲς ποὺ διάβασε, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ θριαμβευτικά:

— Ὁρίστε!.. Δὲν τὄλεγα ἐγώ;.. Μὰ ἤμουν βέβαιος πὼς αὐτὸ τὸ παιδὶ ἔχει μέσα του τὰ χειρότερα ἔνστικτα! Ὁρίστε!

Κι' ἀφοῦ τὸ τελείωσε ὅλο, ἔδωσε τὸ γράμμα στὴ μητέρα... Τὸ ὕφος του ὅμως δὲν ἦταν πιὰ τόσο χαρούμενο: Εἶχε διαβάσει γιὰ τὴν ἀποζημίωση ποὺ ζητοῦσαν οἱ Ρουντίκ κι' εἶχε συλλογισθεῖ πὼς θἄχε ἐνοχλήσεις ἀπὸ τὴν Ἴδα: κλάματα, παρακάλια, σκηνές...

«Ἄχ, ἐγὼ φταίω»! ἦταν τὸ πρῶτο ποὺ συλλογίσθηκε αὐτὴ διαβάζοντας τὴ φοβερὴ εἴδηση. «Ἐγὼ φταίω! Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω ἔτσι τὸ παιδί!..»

Τώρα ἔπρεπε νὰ τὸ σώσῃ μὲ κάθε θυσία. Ἀλλὰ πῶς; Ποῦ θἄβρισκε λεπτά; Δικά της δὲν εἶχε πιὰ καθόλου. Μόνο μερικὰ κοσμήματα τῆς ἔμεναν, μὰ ποὺ ἂν τὰ πουλοῦσε, δὲν θὰ ἔπιανε οὔτε τὸ τέταρτο τοῦ ποσοῦ ποὺ χρειαζόταν. Νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ποιητή; Οὔτε ἰδέα! Τὸν ἤξερε καλά. Πρῶτο μισοῦσε τὸ παιδί της· ἔπειτα ἦταν φιλάργυρος· καὶ τὸ κάτω-κάτω οὔτε αὐτὸς δὲν εἶχε πιὰ μεγάλα πράγματα. Οἱ Καστανούλες τοῦ εἶχαν κοστίσει πολλά. Καὶ μάλιστα γιὰ οἰκονομία ζοῦσε κεῖ καὶ τὸ χειμῶνα, μ' ὅλη τὴν ἀνία ποὺ αἰσθανόταν στὴν ἐξοχὴ καὶ μ' ὅλο τὸν πόθο ποὺ εἶχε νὰ «δράσῃ» στὸ Παρίσι... Ἄ, ὄχι! μόνο ὁ Νταρζαντὸν δὲν θὰ τῆς ἔδινε λεπτὰ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδί της...

— Τὰ εἶδες λοιπόν; τῆς εἶπε αὐτός, ἀφοῦ τὴν ἄφησε λίγο νὰ διαβάσῃ τὸ φοβερὸ γράμμα καὶ νὰ σκεφθῇ. Δὲν εἶχα δίκιο ὅταν σοῦ ἔλεγα ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ ἔχει πολλὰ καὶ μεγάλα ἐλαττώματα;.. Θυμᾶσαι τί μᾶς ἔγραφε ὁ Ρουντίκ: δὲν κάνει γιὰ ἐργάτης, δὲν εἶναι γιὰ τίποτα. Καὶ τώρα νά! πρὶν γίνῃ ἐργάτης, ἔγινε κλέφτης!

«Εἶδε τὴν Ἴδα νὰ κατεβαίνῃ τὶς σκάλες τῆς βίλλας...»

Δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε τίποτα· ἴσως μάλιστα καὶ δὲν τὸν ἄκουσε, βυθισμένη ὅλη στὴ σκέψη της, ἀπορροφημένη ἀπ' τὴν ἰδέα πὼς νὰ γλυτώσῃ τὸ παιδί της ἀπ' τὴ φυλακή.

Ἐκεῖνος ἐξακολούθησε:

— Μ' ἐκθέτει τώρα καὶ μένα. Θἀντρέπουμαι τοὺς φίλους μου ποὺ τοὺς ἔκαμα νὰ συστήσουν ἐκεῖ-πέρα ἕνα τέτοιο τέρας!.. Ἂς εἶναι, αὐτὸ θὰ μὲ μάθῃ ἄλλη φορὰ νὰ μὴν εἶμαι τόσο καλός...

Ἡ μητέρα κοκκίνησε.

— Αὐτὰ τὰ λεπτὰ θὰ χρειασθοῦν σὲ τρεῖς ἡμέρες, γιὰ νὰ μὴν πάῃ τὸ παιδὶ φυλακή, ψιθύρισε σὰ νὰ μιλοῦσε μόνη της.

Τὴν κρυφοκοίταζε, τὴν ἐμάντευε. Καὶ φρόνιμα, γιὰ νὰ μὴν τοῦ ζητήσῃ τίποτα, τὴν ἐπρόλαβε:

— Καὶ νὰ συλλογιέμαι πὼς δὲν ὑπάρχει τρόπος νἀποφύγουμε αὐτὸ τὸ αἶσχος, νἀποσπάσουμε τὸν ἄθλιο ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Δικαιοσύνης ποὺ θὰ τὸν τιμωρήσῃ... Δυστυχῶς δὲν εἴμαστε τόσο πλούσιοι.

— Κι' ὅμως... ἂν ἤθελες...

Ἐθύμωσε:

— Ἂν ἤθελα!.. ἂν ἤθελα τί;.. Τὸ περίμενα πὼς θὰ μοῦ τὄλεγες!.. Σὰ νὰ μὴν ἤξερες πόσα ξοδεύω δῶ-κάμω ἢ πόσα ξόδεψα καὶ γι' αὐτόν... Δὲν μοῦ φτάνει ποὺ τὸν ἔτρεφα δυὸ χρόνια, θὰ πληρώνω τώρα καὶ τὶς κλεψιές του! Ἕξη χιλιάδες φράγκα! Καὶ ποῦ θέλεις νὰ τὶς βρῶ ἐγώ;

— Ὤ, τὸ ξέρω... Δὲν θὰ σοῦλεγα νὰ μοῦ τὶς δώσῃς ἐσύ...

— Ἀλλά;

— Ἀλλά... νὰ μὲ βοηθήσῃς, νὰ μάφῃς νὰ μοῦ τὶς δώσῃ κάποιος ἄλλος.

— Ποιός; ἀπόρησε ὁ Νταρζαντόν. Ἔχεις κανένα συγγενῆ τόσο πλούσιο;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ Ἴδα, κοκκινίζοντας μὲ σκυμμένο κεφάλι.

Καὶ τοῦ ἐξήγησε:

Ἦταν ἕνας θειὸς τοῦ Τζάκ, ἕνας ἀδελφὸς τοῦ πατέρα του, ὁ Ζὰν ντε-Μπαρανσύ, ἢ καλύτερα μιὰ θειά, ἡ χήρα του, γιατὶ αὐτὸς ὁ Ζὰν εἶχε πεθάνει ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια. Διαστρεμμένος ἄνθρωπος, ἰδιότροπος, καὶ λιγάκι φαντασμένος, δὲν θέλησε ποτὲ νἀναγνωρίσῃ τὸ γάμο τοῦ ἀδελφοῦ του μὲ τὴν Ἴδα, γιατὶ τὴ θεωροῦσε κοινωνικῶς κατώτερη. Ἀνοησία του δηλαδή, γιατὶ κι' αὐτὴ ἦταν ἀπὸ ἀρκετὰ καλὴ οἰκογένεια. Ἔλεγε ἀκόμα πὼς δὲν τοῦ ἄρεσε κι' ὁ «χαρακτήρας» της· ἀλλὰ τί τὸν ἐνοιαζε; τοῦ ἀδελφοῦ του ἦταν γυναῖκα, δὲν ἦταν δική του· καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του αὐτὸς ὁ «χαρακτήρας» τοῦ ἄρεσε. Τελοσπάντων δὲν γύρισε ποτὲ νὰ τοὺς ἰδῇ, οὔτε πρωτύτερα, οὔτε μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀντρός της, Κι' ὅμως ἦταν πλούσιος ὁ Ζὰν ντὲ-Μπαρανσὺ κι' εἶχε μιὰ ὡραία βίλλα στὰ περίχωρα τοῦ Τούρ, ὅπου κατοικοῦσε μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ μὲ τὴν κόρη του.

Ἡ χήρα του ἔμενε ἀκόμα ἐκεῖ. Κι' αὐτὴν σκέφθηκε στὴν ἀπελπισία της ἡ Ἴδα, νὰ πάῃ τώρα νὰ τὴν παρακαλέσῃ. Εἶχε χρήματα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΜΟΥ

[Αριθ. Εγκρ. 206]

Ὥς ὀκτὼ χρονῶν θὰ ἤμουν τότε. Ἂν καὶ μικρός, εἶχα μεγάλο ζῆλο νὰ καλλιεργῶ λουλούδια. Ἔβλεπα τὸν κηπουρὸ τοῦ πλαγινοῦ σπιτιοῦ νὰ καλλιεργῆ τὰ λουλούδια του καὶ τὸν ζήλευα.

Ἤθελα νὰ τοῦ ζητήσω ρίζες, μὰ δὲν εἶχα τὸ θάρρος. Στὸ σπίτι εἴχαμε μεγάλη αὐλὴ μὲ ἄρκετὸ χῶρο γιὰ καλλιέργεια. Δὲν εἴχαμε ὅμως λουλούδια. Κι' οὔτε μπάμπα οὔτε ἀδελφὸ εἶχα. Ὅλη ἡ φροντίδα ἤμενε σὲ μένα.

Μιὰ μέρα λοιπόν, παρ' ὅλο ποὺ μὲ ἐμπόδιζε ἡ μαμμά, βρῆκα τὸν κηπουρὸ καὶ τοῦ εἶπα τὸν πόθο μου. Ἐκεῖνος μὲ συμβούλεψε τί νὰ κάνω. Μοῦ ἔδωσε τὸ τσαπάκι κι' ἐγὼ ἔπεσα μὲ τὰ μούτρα στὸ σκάψιμο, καθάρισμα, κόπρισμα καὶ ἰσοπέδωμα τοῦ κήπου. Τὴν ἄλλη μέρα πῆγα ὅλος χαρὰ στὸν καλὸ κηπουρὸ καὶ τοῦ ζήτησα ρίζες καὶ σπόρους. Αὐτὸς μοῦ ἔδωσε. Ὁλόχαρος κατόπι τὶς φύτεψα, τοὺς ἔσπειρα. Ἔπιασαν, κι' ὅταν τὸν Μάη ἀνοιξαν, ὁ τόπος μοσκοβόλησε.

Ἀκούρασος Ἐφευρέτης

ΔΥΣΗ ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ

[Αριθ. Εγκρ. 198]

Τίποτα δὲν ταράζει τὴ ζηλευτὴ ρομάντζά μας, ἐπαρὰ κανένα τσίου, περαστικοῦ πουλιοῦ. Εἶναι ἡ ὥρα τῆς δύσης, ἡ ὥρα ἡ γεμάτη μυστηριώδικες δμορφιές.

Ξαπλωμένες στὸ μαργαριτοστολισμένο τῆς χλόης χαλί, ἀφ' σωνόμαστε — ἐγὼ κι' ἡ φίλη μου— σὲ σκέψεις ξέχωρες. Μὰ ξάφνου ἕνα «Ἀ!..» μ' ἀποσπᾶ ἀπ' τὴ ρέμβη μου καὶ ταυτόχρονα ἡ φίλη μου «γιὰ κοίταξε κεῖ!» μοῦ ψιθυρίζει, μὲ θαυμασμὸ δείχνοντας τὸν οὐρανό...

Ὦ δύση μου! εἰδωλολάτρισά ἔγινα στὴν ὁμορφιά σου. Γιατ' ἤταν ἀληθινὰ ὑπέροχο, σπάνιο κι' ὡραῖο τὸ θέαμα ποὺ ξετυλίχτηκε μπρὸς στὰ μάτια μου. Ὁ ἥλιος εἶχε χαθεῖ πίσ' ἀπ' τὴν ὁλοπράσινη κορφή. Στὴν ἀρχὴ ἕνα κομμάτι οὐρανοῦ βάφηκε μὲ τὸ χρῶμα ροδοδάκτυλης αὐγῆς, σχηματίζοντας φανταχτερὰ παλάτια, δέντρα καὶ θεριὰ ποὺ λές κι' ἤταν ἕτοιμα νὰ μᾶς καταβροχθίσουν μὲ τὰ ὁλάνοιχτά τους στόματα. Τὸ χρῶμα αὐτὸ ὁλοένα ὁποχωροῦσε, γιὰ νὰ δώσῃ τόπο σὲ βαθὺ πορτοκαλί, ποὺ τόσο—ἄχ! πῶς τὸ θυμάμαι, νά! κλείνω τὰ μάτια μου καὶ τὸ βλέπω ἀπαράλλαχτο,—τόσο φάνταζε πίσ' ἀπ' τὴν πράσινη βουνοκορφή. Μὰ λίγη κι' αὐτουνοῦ ἤταν ἡ βασιλεία του. Γιατὶ σὲ λίγο προβάλλει ἕν' ἀκαθόριστο βεραμάν, ποὺ ἄθελα σὲ ρίχνει σὲ μιὰ γλυκειὰ μελαγχολία. Κι' ὕστερα ἀπ' αὐτό, μύριες ἄλλες ἀπόχρωσες, βιολέττινες, χρυσόμαυρες, κόκκινες σὰ φωτιά... Κι' ἤταν τὸ θέαμα μαγεία. Μά, ὦ δύση μου, θὰ σταματήσω. Ἡ πένα μου εἶναι φτωχιὰ τὸ μεγαλεῖο Σου νὰ περιγράψῃ. Εἶν' ἄφθαστο, θεῖο. Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, προσκυνήτρα εὐλαβικιὰ ἔγινα στὴν ὁμορφιά Του.

Σὲ λίγο στρέφω τὴ ματιά μου, στὸν οὐρανό. Μὰ τ' ἤταν ἐκεῖνο ποὺ εἶδα; Ἐν' ἀνοιχτὸ μολυβένιο χρῶμα σκέπαζε σὰν χιτώνας τἀπέραντο. Ποῦ εἶναι τὸ πρῶτο μεγαλεῖο; Ποῦ τὰ δέντρα, τὰ θερια, τὰ παλάτια μὲ τὰ χρώματα τὰ ξωτικά;.. Ὅλα χάθηκαν. Τί ἔμεινε; Μονάχα ἡ θύμησή τῆς πρώτης των λαμπράδας.

Καὶ σκέφθηκα. Ὅλα, ὅλα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο περνοῦν. Κι' ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν μένει τίποτ' ἄλλο παρὰ ἡ θύμηση τῶν καλῶν του ἔργων ποὺ σὰ φωτοστέφανο τὴ στολίζουν.

Ὅπως κι' ἀπ' τὴ πανόρμα κείνη δύση δὲν ἔμεινε στὸ νοῦ μου τίποτ' ἄλλο παρὰ ἡ θύμηση τῆς ξωτικῆς της λαμπράδας, τῆς ὑπέρχής της ὁμορφιᾶς.

Βιόλα Χλώρη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρούλα Κλεοπάτρα, στὴ Νηπιαγωγό, κατὰ τὸ σχόλασμα:

— Τί θὰ πῶ τώρα στὴ μαμμὰ σὰν μὲ ρωτήσει;

—Ὅτι σήμερα ἤσυνα καλὸ παιδάκι καὶ θὰ μάθῃ πολλὰ γράμματα.

— Μὰ τότε γιατὶ δὲν μοῦ βάζετε μυρωδιά; Ἡ μαμμὰ μοῦ εἶπε πὼς ἂν εἶμαι καλὸ παιδὶ στὸ σχολεῖο, θὰ μοσχομυρίζω.

Μύρτω

Ὁ Τοτὸς κι' ὁ Μπέμπης, στὸ σχολεῖο, λένε γιὰ τὸν Γιωργάκη πὼς κουφάθηκε στὴν τελευταία του ἀρρώστεια καὶ δὲν ἀκούει πιὰ «οὔτε κανονιά».

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη βλέπουν ἀπὸ μακρυὰ τὸν Γεωργάκη. Κι' ὁ Τοτὸς μὲ τρόμο στὸ Μπέμπη

— Σιγά, μὴ μᾶς ἀκούσῃ!...

Νάρκισσος

Ὁ *μικρὸς Γιῶργος* δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ τὸ σφυγμό του. Κι' ἀφοῦ βαρέθηκε πιὰ νὰ ψάχνῃ μὲ τὸ δάκτυλο, βάζει τὸ χέρι του στ' αὐτί του... γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ!

Βραχνιασμένος Βάτραχος

Ὁ *Τραχανὰς* ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν *Ἀναδρομάρη τῆς Ἀττικῆς*. Κι' ἀφοῦ τὸ διάβασε, εἶπε:

— Μπά! μὲ γραφομηχανὴ τώρα γράφει αὐτός; Καλὸ, οὔτε τὴν ὑπόγραφή του δὲν βάζει μὲ τὸ χέρι;

Τρελλὸ Γυμνασιοπαιδί

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανεώσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 25ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

(Τοῦ ἔτους 1925).

(Ἴδε Διάπλασιν 1924 σελ. 413)

Εἰς τὸν κατωτέρω Πίνακα τῶν Βραβείων ὁ ἀριθμὸς, ποὺ συνοδεύει κάθε ὄνομα, σημαίνει πόσα φύλλα ἐν ὅλῳ διέθεσεν ὁ διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Χλόη, φύλλα 2236 (Κορυφαία).—Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, 1430.—Φοῖξος Π. Μαλάκης, 793.—Ὑπατία Φλοκᾶ, 780.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Καρυάτις, 754. — Παντογνώστης, 554.—Ἐλεύθερο Πουλί, 416.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Ἠρωϊκὴ Φέσα, 351. Σύλλογος «Μαθητικὴ Ἕνωσις», 388. Μαρία Ἀντ. Βαζιργιανεζίκη, 286. Φανατικὸς Δημοκράτης, 260. Θεοπούλα Στυλιανίδου, 260, Διάνα. 234. Βιολέτα, 208. Πλοίαρχος Νέμος, 208. Γαζία. 208. Φυσία, 208. Ταϊγέτη, 208. Σύλλογος «Λέων», 208. Σύλλογος «Τρεῖς Σωματοφύλακες», 195. Κωνστ. καὶ Αὐγερ. Ν. Ἀδραμίδης, 182. Τριανταφυλλένια, 169. Ἱρόδρ. Ἀναγνώστου, 156. Ν. Μ. Γερβινός, 156. Δήμητρα Ν. Σιάχα, 156. Τριανδρία «Ἀοράτων», 156. Διον. Α. Καλεύρας, 156. Παρθενόπη Σιδηροπούλου, 156. Φίλανθος, 156. Κυκνόλευκο Λάβαρο, 156, Βάσω Παΐουλ, 156. Σύλλογος Πρώτινος Βράχος, 156. Τεμπέλα, 156. Βοτάνη τοῦ Νείλου, 156. Σύλλογος «Κατακτητής», 130. Πικρὴ Σκλαβιά, 130. Παιδικὴ Χαρά, 117. Ἐξερευνητὴς τοῦ Μεξικοῦ, 117. Ἀφρισμένο Κῦμα καὶ Γαλαξίας, 117. Μάρβελ — Θέλμα, 117. Μιμόζα, 104. Σύλλογος «Μαθητικὴ Ζωή», 104. Ὄνειρο τῆς Κύπρου, 104. Ἰωάν. Ρίτσος, 104. Θεόδωρα Κ. Κίτσα, 104. Ἀνθισμένη Πασχαλιά, 104. Ἀστραία, 104. Εὐγενία Π. Δαμαντούρου, 104. Ἀτλαντίς, 104. Σκῆπτρον τοῦ Διός, 104. Σκλαβωμένη Ἐρυθραία, 104. Ἑλένη καὶ Γεωρ. Α. Γεωργιάδου, 104. Ἐλευθέριος Ν. Ρουσάκης, 104. Πιπίτσα Ἐμ. Ἠλιάδου, 104. Ἀιμιλιός Ἐκριγός, 104. Βύρων ὁ Κατακτητής, 104. Ἑλλὴ Σ. Τσουτσουρα, 104. Φωκίων Α. Βουνάτσος, 104. Ἐλπίζουσα Νεότης, 104. Μενέλαος Παπαλούδης. 104. Ἰδεαλισμός, 104. Λεϊλά, 104. Ἑλλη Σαββίδου, 104. Κρινένια, 104. Ἐλζα Λιμένη, 104. Ροδομάγουλη 91. Σκλαβωμένη Πατρίδα, 91. Νέα Γενεά, 78. Π. Κ. Τσαλεπιδάκης, 78. Μυστηριώδης Ἱππεύς, 78. Κ. Φ. Γιαννικόπουλος, 78. Κραταιὰ Ὁμοσπονδία Ὀρχομενοῦ, 78. Εὐάγγελ. Ἀντ. Πρωτοπαπᾶς, 78. Ἀτελφκλος Χρυσαετός, 65. Λολότα, 65. Σπυλοσ, 65. Ἀγνίδας ὁ Καρχηδόνιος, 61. Ἀθαν. Ἀντωνόπουλος, 52. Ἀνδρ. Π. Μανωλίδης, 52. Λεων. Α. Λεοντόπουλος, 52. Λία Ζαχράδου, 52. Ὑπὲρ Ἐλευθερίας, 52. Ἰω. Β. Σπηλιώτης, 52. Γ. Νικολαΐδης, 52. Γραζιέλλα, 52. Ἰσιδ. Γ. Φιλιππάκης, 52. Ἀγριεμένος Καβοντόρος, 52. Δελφινάκι, 52. Γ. Χ. Καραμπίλας, 52. Γελαστίνα, 52. Γιάν. Καμπρινάκης, 52. Σὲρ Ραβεγγάρ, 52. Μιχ. Ἀνθ. Ἀξιώτης, 52. Εὐαγ. Μ. Δασκαλάκης, 52. Εὐαγγελία Σάνδρου, 52. Ἰω. Κωτσάκης, 52. Εὐφυΐα Ζαχαρίου, 52. Ἀνεμοστρόβιλος, 52. Ἥρως τοῦ Μασσολογγίου, 52. Ἀδαντίς, 52. Σαπφώ, 52. Ἕλλη Μιχαλουδάκη, 52. Ὑψιπέτης Ἀετός, 52. Κ. Σερεπίσιος, 52. Γενναῖο Ἑλληνόπουλο, 52. Ἀτός, 52. Γλυκεία Ὀνειροπόλος, 52. Ἀγγελικὴ Θ. Καραγιασοπούλου, 52. Μαρία Π. Γκίνη, 52. Ἀχιλλεὺς Γρηγοριάδης, 52, Λόρια, 52. Ἄπτερος Νίκη, 52. Κύκνος, 52. Ἀντ. Ν. Δαμασκηνίδης, 52. Διον. Γ. Μαρτινός, 52. Ὑδροχλωρικὴ Κινίνη, 52. Γιασεμί, 52. Ἀλ. Ι. Μάσθανεῦς, 52. Μικρὸς Πυγμάχος, 52. Μαλαχρυσινὴ Κρητικοπούλα, 52. Νάρκισσα, 52. Δανάη Ρέμπαπα, 52. Σκλαβωμένος Ἥρως 52. Μ. Μανιᾶς, 52. Λύγερίνός, 52. Ζιγκοτώ, 52. Μιχ. Σ. Μαγουράς, 52. Φ. Ἀλεξανδρίδης, 52. Πυπίτσα Κατζηκωνσταντή, 52. Αἴσωπος, 52, Ἑλένη Χατζηβάλλη, 52. Ὑπομονητική, 52. Βαγεστοπούλα, 52. Ἑλένη Γ. Ἀγαγνωσταρᾶ, 52. Ροδόπη Κωνσταντινίδου, 52. Ἀιβελιώτης, 52. Κωνστ. Κουμουτσάκος, 52. Φοῖβος Κολλάρου. 52. Λέανδρ. Ζωγράφος, 52. Εὐτυχία Α. Ραβδίου, 52. Ροδμπενγ, 52. Ἀθηνᾶ Χατζημήτρου, 52. Ἄννα Ν. Νικολοπούλου, 52. Βασιλική Ε. Τάνου, 52. Ἐδρυδίκη Μ. Λούση, 52. Εἰρήνη Βλαχάκη, 52. Παῦλος Φ. Γρηγορίου, 52. Λητώ, 52. Ἄλκη Τζίκα, 52. Ναυσικᾶ Ν. Μουσούρη, 52. Δημοσθ. Ι. Ἐμμανουήλ, 52. Καλλιόπη Ι. Προυκάκη, 52. Γ. Θ. Πετσινός, 52. Σύλλογος «Βρέστε μας», 52. Δάκρυ τοῦ Πόνου, 52. Κῦμα τοῦ Σαρωνικοῦ, 52. Μαλαχροινὴ Μάγισσα, 52. Ν. Κ. Πισσουρίκος, 52. Μάϊμοῦ, 52. Χρ. Χριστίδης, 52. Καπετὰν Γιάννης, 52. Ἰτιά, 52. Ραμί, 52, Τάκης Χάνος, 52. Μαρία Α. Παλαιολόγου, 52. Λουκία Σπ. Πολέμη, 52. Βασιλικὴ Μαγγολέτση, 52. Ἰων. Ν. Δούκας, 52. Ἐμμ. Π. Κασιμάτης, 52. Ἀχιλλεὺς τοῦ Πηλέως, 52. Τασίτσα Χ. Παναγιωτίδου, 52. Ἀγγελ. Προκόπιος, 52. Δημοσθ. Μιράσγετζης, 52. Σμύρνη, 52. Ὀλυμπιονίκης, 52. Ἀνδρ. Γ. Χατζῆς, 52. Σύλλογος «Ἀστήρ, 52. Μαρία Ἀλ. Χριστοπούλου, 52. Σπίθα, 52. Φαιδρός, 52. Κωνστ. Ν. Κακούρης, 52. Κ. Γαρδίκας. 52. Τρελλὴ Πεταλουδίτσα, 52. Κ. Εὐαγγελίδης, 52. Ν. Κ. Αὐσιάνης, 52. Ὀρέστης, 52. Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς, 52. Πλιόπαιδο, 52. Ἰω. Βαφίας, 52. Ἐλευθερία, 52. Π. Κόρκης, 52. Ἀδαμαντία Βολτή, 52. Γαλάτεια, 52. Νοσταλγοῦσα Ἰωνίς, 52. Λόλα Κ. Χρυσάγη, 52. Ἀιμιλία Ζ. Εὐστεθιάδου, 52. Ταραμπούρας, 52. Γλυκεία Πατρίδα, 52. Κρινόλευκο Ἀγόρι, 52. Θρυλικὴ Θράκη, 52. Βρυκόλακας, 52. Ἀργυρὰ Σελήνη, 52. Μαγείνα Π. Παπαγιαννόπουλου, 52. Μαῦρος Πιερόττος, 52. Χάρμα, 52. Γιασεμὸ Σ. Καραμαροῦδη, 52. Νεκρολοῦλουδο, 52. Ἀλεξ. Φωτόπουλος, 52. Ἔρση, 52. Βόλγα, 52. Τζέννυ, 52. Ναύαρχος Νέλσων, 52. Μαρία Καλογεροπούλου, 52.

Ἠλιοάδετ Γ. Χατζηγεωργίου, 52. Λουλοῦδι τῆς Ἄνδρου, 52. Ἄδρα τοῦ Εὐξείνου, 52. Κ. Ε. Νικολῆς, 52. Ἀφροδίτη, 52. Μικρὴ Ἐπιχρυσώτισα, 52. Πεπρωμένον, 52. Αἰμιλία Δίντη, 52. Ἑλληνικὴ Σημαία, 52. Τασούλα Δ. Ἀραμπατζόγλου, 52. Μαρουσιώτάκις, 52. Μαγευτικὸς Κόλπος, 52. Κόμης Φοῖνιξ, 52. Βάτος, 52. Ἀριστ. Κ. Χατζηγεωργίου, 52. Χαρίκλεια Κ. Γκόγκη, 52. Παλλὰς Ἀθηνᾶ, 52. Σμαράγδα Χ. Σουβαλτζῆ, 52. Μίνα Τ. Χρόνη, 52. Μ. Ράπτης, 39. Κ. Μ. Βουλγαρίδης 39. Ρωβῦρος, 39. Ὑψιπέτης, 39. Μικρὸς Καλλιτέχνης, 26. Ἀθ. Τσακίρης, 26. Κόκκινος Κρίνος, 26. Μαρία Γ. Κουτσαθανᾶ, 26. Γ. Μιχαλόπουλος, 26. Καίτη Π. Βορροπούλου, 26. Αἴτσα Καζούρη, 26. Γ. Ἀλ. Ἀνδρεάδης, 26. Β. Α. Μπουζάνης, 26. Ἀκροστιχίκτη, 26. Μαῦρος Καβαλλάρης, 26. Λευκοφεῖτης, 26. Ἀνοιχτόκαρδος, 26. Ἀνδρ. Π. Βουγιούκας, 26. Σπαρτιάτης, 26. Π. Παχυγιάκης, 26. Νάσσα, 26. Μέλας Ἀετός, 26. Ἀμαρυλλίς, 26. Α. Ζ. Βασιλειάδης, 26. Χρυσῆ Καρδιά, 26. Ἄρης, 26. Ἕλλη Κ. Γεωργιάδου, 26. Ν. Αὐκουρέσης, 26. Τέλης Κυκλάφης, 13. Πυροβολιτάκι, 13. Γαλάξια Σημαία, 13. Ἀθανάσιος Διάκος. 13. Καλλιόπη Α. Δαγούρου, 13. Ἀθηνᾶ Ν. Ἀντωνιάδου, 13. Μικρὸς Ἐπιδαύριος, 13. Σύλλογος «Τιτάν», 13. Ἄλκαιος, 13. Κ. Χ. Τζελέπης, 13. Κέλερμαν, 13. Γ. Χ. Σύλλας, 13. Α. Δ. Παπαχρήστου, 13. Νένα Σ. Σακκᾶ, 13. Δ. Ε. Δρακόπουλος, 13. Μαρίκα Παπαγεωργίου, 13.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θὰ ἀποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου, ἐὰν δὲν ὁρίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως, ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὰ νεώτερα φυλλάδια τιμοκαταλόγων τῶν τόμων τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης καὶ ὑπολογίζων αὐτὰ μὲ τὰς ἐκεῖ ὁριζομένας τιμάς. Τὸν ὑπολογισμὸν δὲ τῆς ἀξίας τοῦ βραβείου πρέπει νὰ κάμῃ ἕκαστος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 25ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος (ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1924, σελ. 413.)

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λαβόντες Α' καὶ Β' Τάξεως βραβεῖον νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των διὰ νὰ δημοσιευθοῦν. Ὅσοι εἶχαν στεῖλει φωτογραφίαν των καὶ δὲν δημοσιεύθη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιοῦνται νὰ ντιπροσωπευθοῦν εἰς τὸ Ξεσπάθωμα διὰ μιᾶς μόνον ἕκαστος φωτογραφίας, εἴτε τοῦ Προέδρου, εἴτε ἀντ' αὐτοῦ, ἑνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτῶν φύλλων, ἤτοι ἓν Εὔσημον διὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα αὐτῶν.

Τὰ Εὔσημα τῶν Συλλόγων δὲν διανέμονται ἀνήκουν εἰς τοὺς Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 16 Νοεμβρίου 1926.

ΣΤΟ ἐρχόμενο φύλλο, τελευταῖο αὐτοῦ τοῦ τόμου, θὰ δημοσιευθῇ ἡ Προκήρυξις τοῦ Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος διὰ τὸ 1927 καθὼς καὶ τὰ ποτελέσματα τοῦ Δημοψηφίσματος διὰ τὰ Ψευδώνυμα τοῦ 1925. Ἔτσι δὲν μένουν παρὰ μερικοὶ Διαγωνισμοὶ Δόσεων ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ περιληφθοῦν σ' αὐτὸν τὸν τόμο. Κατ' ἀνάγκη θὰ περάσουν στὸν ἑπόμενο, ἀλλὰ θὰ δημοσιευθοῦν ἀλλεπάλληλοι, ὥστε νὰ μποῦμε γρήγορα σὲ τάξη κι' ὅσο ἀφορᾷ αὐτοὺς τοὺς Διαγωνισμούς.

Ἐπίσης θὰ δημοσιεύσω συχνὰ κι' εἰδόνες Βραβευμένων, γιατ' εἶναι κάμποσες ποὺ περιμένουν. Σήμερα κάνετε τὴν προσωπική γνωριμία τῆς *Ἑλένης Ρές*, στὴ μέση ἀπ' τὶς δυὸ μικρότερες ἀδελφές της, ὅλες βραβευμένες. Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ ἀγαπητή μας *Τριανταφυλλένια*, ποὺ ἀφοῦ ἔδρασε τόσο ὡς συνδρομήτρια, ἔγινε τέλος καὶ συνεργάτρια. Κι' ἤταν εὐκαιρία νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκόνα της μαζὶ μὲ τώρατο διήγημά της ποὺ δημοσιεύεται σ' αὐτὸ τὸ φύλλο. Νὰ ἰδοῦμε πόσες ἢ ποιοὶ θέναι τώρα ἡ σειρά.

Γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας, τὰ μαντάτα δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστα, γιὰ ὅσους, ἔννοιε, ἀνυπομονοῦσαν νὰ στείλουν τ.Ἔχω ἀκόμη πολλὰ ὡραῖα κομμάτια, ποὺ θάταν ἄδικο νὰ τὰ πετάξω ἐπειδὴ δὲν ἐπέτρεψε ὁ χῶρος νὰ δημοσιευθοῦν φέτος. Ἔπειτα, τὰ πρῶτα φύλλα τῆς Α' Τριμηνίας τοῦ 1927 θὰ εἶναι πιασμένα ἀπὸ τὸν Ὀδηγό κι' ἀπὸ τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων. Σκέφθηκα λοιπὸν νὰ ναβάλω τὴ δήλωσή μου ὅτι δέχομαι, ἔως νὰ ἰδῶ πόσα ἀκριβῶς εἶναι τὰ δημοσιεύσιμα ἀπὸ τὰ κομμάτια ποὺ ἔχω. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι μ' αὐτὰ θὰ περάσουμε τουλάχιστο δυὸ μῆνες.

Μὰ αὐτὸ εἶναι Ἰσα-Ἴσα, *Ἠλιόβραλτη*, ὅτι συνδρομὴ 100 δραχμῶν δὲν θὰ ἔφθανε σήμερα γιὰ νὰ βγάζω ὅλα τὰ φύλλα δωδεκασέλιδα· θἄπρεπε νὰ τὴν κάνω μεγαλύτερη καὶ θάταν πολύ. Γι' αὐτὸ εἶπα νὰ περισρισθῶ φέτος στὴ μικρὴ αὔξηση τῶν 5 δραχμῶν καὶ στὸ μηνιαῖο δωδεκασέλιδο, καὶ τοῦ χρόνου πιά, ἂν ὡς ἐλπίζω προστεθοῦν πολλοὶ νέοι συνδρομηταὶ μὲ τὸ Ξεσπάθωμα, νὰ προβῶ. Γιατὶ ὅταν θἄχω μιὰ μεγαλύτερη κάπως κυκλοφορία, θὰ μπορῶ νὰ βγάζω ὅλα τὰ φύλλα μου δωδεκασέλιδα μὲ συνδρομὴ 100 μόνο δραχμῶν. Εὐχαρίστησε τὸν κ. Π. Π. γι' αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπε γιὰ μένα. Ὅσο γιὰ τὰ φαντάσματα τοῦ χωριοῦ σας καὶ τὰ φαναράκια ποὺ ἀναδοσοῦνται, καλὰ θἔκανες ἂν δὲν ἐπίστευες οὔτε λέξη, καὶ προπάντων ἂν δὲν κουκουλωνόσουν ἀπ' τὸ φόβο σου ὡς τὸ κεφάλι, ἂν καὶ ξέρεις πόσο αὐτὸ εἶναι ἀνθυγιεινό. Μὰ πάει νὰ σὲ λένε *Ἠλιόβραλτη* καὶ νὰ φοβᾶσαι τέτοια σκοτεινὰ πράγματα;

Μὲ τὴ συνηθισμένη της μετριοφροσύνη, ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν ἀξία τῶν κομματιῶν ποὺ τῆς δημοσίευσα ὡς τώρα στὴ Σελίδα καὶ φοβᾶται πὼς δὲν τῆς ἀξίζε νὰ τὴν ἀναφέρῃ μὲ τοὺς ἄλλους ὁ κ. Φαίδων στὴν Ἐπιστολή του γιὰ τὶς 'Ὀθίδες!.."ας εἶναι, γιὰ τὴ μετριοφροσύνη τὰ εἴπαμε κι' ἄλλοτε. "Ας ἰδοῦμε τώρα τί λέει παρακάτω ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* γιὰ τὴ 'Ὀθίδα .. τὴ δική της: «Καλὰ ἔσοι τὶς ἔφεραν οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὴ μάχη. Καλὰ ἔσοι τὶς δέχθηκαν γι' ἀνάμνηση ἀπὸ γνωστοῖς τους πολεμιστές. Ἀμὴ ἐγὼ τί γύρευα πώνει καὶ καλὰ νὰ κουβαλήσω μιὰ στὸ σπίτι μου καὶ νὰ τὴ στολίσω μάλιστα μὲ τρόπο ποὺ νὰ θυμίζῃ ἀμέσως τὴν προέλευσή της καὶ τὴ φοβερὴ της δράση; Γιατὶ ἀντὶ γιὰ λουλούδια, ἐγὼ τῆς βάζω πάντα πέντ' ἔξη μεταξωτὲς σημαιούλες διαφόρων Κρατῶν, *ἐξαρχούσης* τῆς Ἑλληνικῆς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τῆς μοιάζουν πολύ. Ἴσως ὅσο κι' ὁ *Ἐξακανθιζόμενος* ποὺ τὸν βλέπουμε ἐμεῖς οἱ μακρινοὶ (καὶ οἱ ...θειλοὶ) μόνο στὴν εἰκόνα τοῦ γραφείου τοῦ ἀγαπητοῦ μας Συγγραφέα ποὺ ἔχει δημοσιευθεῖ στὴν ἀγγελία τῶν 'Ἀπάντων τοῦ». — "Α, ναί, κι' ἡ 743 Π. "Ασκησις, ποὺ κατὰ λάθος δὲν ἔχει ἀπὸ κάτω φεύδώνυμο, εἶναι ἀπὸ τὴ Συλλογὴ τῆς *Μεγάλης Ἑλλάδος*.

Τί ὡραῖο καὶ τῆς *Μάγισσας* τὸ σημερινὸ γράμμα! Εἶναι τὸ πρῶτο ποὺ τὴν ἄρησε «ἡ χερούλλα τῆς Τεμπελέας» νὰ μοῦ γράψῃ, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ταξίδι της στὰς Ἀθήνας καὶ τὴν ἐπίσκεψή της στὸ *Γραφεῖο* μου. Μοῦ λέει λοιπὸν γιὰ τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνηση ποὺ δοκίμασε ὅταν, γιὰ δεύτερη φορὰ στὴ ζωή της, ἐκανάπαρασε τὸ κατώφλι μου, κι' ἔπειτα ὅταν γνώρισε καὶ τὸν κ. Φαίδωνα «ποὺ εἶχε τὴν εὐγενικὴ καλοσύνη νὰ χαρίσῃ σ' αὐτὴν καὶ στὸν ἀδελφό της λίγες ἀπ' τὶς τόσο πολύτιμες στιγμές του». Στὰς Ἀθήνας εἶχε ἐπίσης τὴν εὐτυχία νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ καὶ τὶς μακρόθεν ἀγαπημένες της *Παντοχοῦ Παρῶν* καὶ *Ἰδανισμὸ* καὶ κατὸ πι, γυρίζοντας στὸ νησί της, τὴν *Αἰμυλία Χῶβ*... Μοῦ γράφει ἀκόμα ὅτι ἔπαψαν πρὸ πολλοῦ νὰ τὴ συγκινοῦν μυθιστορήματα μὲ περιπέτειες,—ἐκτὸς βέβαια ὅταν εἶναι κι' αὐτὰ ἔργα Τέχνης,—καὶ ὅτι μόνο τῆς Τέχνης τὴ συγκίνηση αἰσθάνεται, τόσο ἀνάλογη μ' ἐκείνη ποὺ αἰσθάνθηκε ὅταν, ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ Ἠλεκτρικοῦ ποὺ ἔτρεχε πρὸς τὰς Ἀθήνας, ἀντίκρυσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Ἀκρόπολη...

Ὁ συνεργάτης μου κ. Γιάννης Χιδιρόγλους μοῦ γράφει σήμερα καὶ μοῦ ἐξηγᾷ πῶς ἡ «Θάλασσά» του ἔχει τόσες ὁμοιότητες μὲ τὶς «Διακοπές» τοῦ ἰδίου ποὺ δημοσιεύθηκαν τὸ καλοκαίρι. Καὶ ἰδοὺ: Πρῶτα, ἔγραψε τὴ «Θάλασσα» καὶ μοῦ τὴν παρέδωσε. Ἔπειτα τοῦ ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ γράψῃ ἕνα πιὸ ἐκτεταμένο διήγημα μὲ τὰ ἐπεισόδια ἐκεῖνα καὶ μὲ ἄλλα. Κι' ἔγραψε τὶς «Διακοπές» καὶ μοῦ τὶς ἔστειλε. Ἐξάσαε ὅμως νὰ παπουρῇ τὴ «Θάλασσα» ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα δημοσιευθεῖ. Ἐγὼ πάλι δημοσίευσα ἀμέσως τὶς «Διακοπὲς» ποὺ ἤταν ἐπίκαιρες τότε, πρὶν διαβάσω κἂν ἀκόμα τὴ «Θάλασσά». Τώρα τελευταῖα ἤρθε κι' ἡ σειρὰ αὐτοῦ τοῦ χειρογράφου. Τὸ διάβασα καὶ, ὅταν εἶδα ἐκεῖνα τὰ ὁμοια, εἶπα: «Μπά! καλὲ αὐτὸ τὸ ἔχω ξαναδιαβάσει: τί ὡραῖο ποὺ εἶναι!» Καὶ τὸ στεῖλα στὸ Τυπογραφεῖο, ξεχνώντας ὁλωσδιόλου τὶς «Διακοπές»! Ἔπειτα τὶς θυμήθηκα καὶ ἀπορροῦσα πολὺ γιὰ τὶς ὁμοιότητες, ὡς ὅτου ἔλαβα τὸ ἐξηγητικὸ γράμμα τοῦ συνεργάτη μου. Τὸ λάθος λοιπὸν εἶναι μισὸ δικό του ποὺ ἔ

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

"Οσοι ἔλησε ἡ συνδρομή των, ὀφείλουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον.

"Οσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ προηγουμένου ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.

"Οσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν, πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10 διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμον καὶ νὰ προτείνουν 2—3 τῆς ἀρεσκείας των πρὸς ἐκλογήν.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

(ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟΝ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22 - 23 ΧΙΑ.)

90ον Δελτίον Εἰσφορῶν

Ἑλένη Ἀθ. Καλυβᾶ	Δρ.	57.50
Ἑλένη Κοσμοπούλου	»	25.—
Α. Π. Ν.	»	10.—
«Ζενίθ»	»	3.—
Ἐλευθέριος Ρουσσάκης	»	5.60
«Σμυρνιωτάκι»	»	2.40
«Ἰνδιάνα»	»	10.—
Προηγούμεναι εἰσφοραὶ κατὰ τὸ 89ον Δελτίον ("Ἴδε φύλ. 50ον)	Δρ.	21.434.20
Ἐνδλφ μέχρι 16/11/26	»	21.547.70

(Χρειάζονται ἀκόμη δραχμαὶ 1.450 περίπου).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀνδρομέδαν* (περαστικά! ὁ Π. Π. ὄχι' χαιρετίσματα στὴν ἐξαδέλφη καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψετε κι' οἱ δυό') *Λαφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκην* (ὄχι, δὲν σὲ παρεξηγῶ, ἀλλὰ περιμένω') *Ἀρχοντοπούλαν* (πραγματικῶς σὰν τὸν κομήτη! καὶ τὸ χειρότερο, ποὺ τὸ γράμμα σου πέφτει σὲ μιὰ στενοχώρια ποὺ δὲν μάφίνει ὅσο τόπο ἤθελα γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω· ἂς εἶναι, θὰ μοῦ ξαναγράψῃς· λυσόχαρτα ἔστειλα') *Ἴριδα* (μὴν τὰ πιστεύῃς αὐτά! φυσικά, ἀφοῦ τῆς ἔβαλαν τὴν ἰδέα πὼς θὰ πεθάνῃ τὴ δεινὰ μέρα καὶ τὴ δεινὰ ὥρα, ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη γυναίκα ἔπαθε συγκοπὴ καὶ πέθανε· μὰ κι' ἐγὼ στὴ θέση της . . . μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἐμένα θἄταν κάπως δύσκολο νὰ μοῦ βάλουν τὴν ἰδέα, γιατὶ δὲν πιστεύω σὲ χειρομαντείες') *Ἄσπρον Παλιάτσον* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τῆς γιαγιᾶς καὶ εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα') *Ροδαλὴν Αὐγούλαν* (ἔστειλα· ὁ θεὸς νὰ σὲ παρηγορήσῃ κι' ἡ εὐχούλα της νὰ σὲ στηρίζῃ στὴ ζωή') *Ρωμιὸν* (ἔστειλα 17 τετράδια· εὔχομαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ καὶ νἀρπάζῃς πάλι τὸ φύλλο μου ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ταχυδρόμου, νὰ τὸ διαβάζῃς πρῶτος') *Βραχνιασμένον Βάτραχον* (εὔχομαι ὁλόψυχα νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὴ ἡ ἐγχείρηση, ὦ, καὶ θὰ ἐπιτύχῃ! μὴν ἔχεις κανένα φόβο, δὲν εἶναι τίποτα') *Χαρὰν τοῦ Σπιτιοῦ* (ὦ ναί· ἡ γνώμη μου εἶναι πὼς ἡ μαμμὰ ἔχει δίκιο') *Ἀνεμώνην* (σ'εὔχομαι κι' ἐγώ· τὰ 12 νὰ γίνουν 112, σὲ φθάνουν; *Νεφελώδη Ψυχὴν* (ἔστειλα ἔτι παρήγγειλες· νὰ ποὺ ὁ θεὸς σοῦ ἔστειλε ἀμέσως τὴν παρηγοριά· νὰ σοῦ ζήσῃ αὐτὴ ἡ ἀδελφούλα καὶ νὰ νομίζῃς πὼς εἶναι κείνη ποὺ χάθηκε...) *Μικρὸν Καλλιτέχνην* (ἦταν Γερμανὸς ἀρχαιολόγος, καθὼς καὶ ὁ Μύλλερ, ποὺ ἐργάσθηκαν πολὺ στὴν Ἑλλάδα· τὸ «ἔδωσα» τὸ γράφουμε μὲ ω γιὰ τὴν ὁμοιομορφία καὶ τὴν ὁμαλότητα: ἔστρωσα, ἔνιωσα, ἔκλωσα, ἔδωσα, ἔλα-με ω') *Πρίγκιπα* (τὸ τετράδιο αὐτὸ εἶχε σταλεῖ ὅταν ἔλαβα τὴν κάρτα σου') *Τραυματίαν τοῦ 1913* (ἀπαντῶ πάντα μὲ τὸ ψευδ. ποὺ βλέπω δίπλα στὴν ὑπογραφή· ἂν ἡ Ἀγγελία ἐκείνη δὲν ἐδημοσιεύθη, θὰ πῇ ὅτι δὲν τὴν ἔλαβα') *Σκιάβαν Βασίλισσαν* (ἔστειλα· περαστικά τῆς μαμμᾶς·) *Σουδανὸν* (αὐτό· ἡ ἔγκριση θὰ γίνῃ στὸ 1ο φύλλο') *Λεωνίδαν Π. Νικολόπουλον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ χαίρω ποὺ ὅλοι στὴ Σπάρτη εἶσθε κατενθουσιασμένοι μὲ τὰ Νέα τοῦ 1927') *Μηλολόνθην* (ἔχει καλῶς') *Μύρτω* (οἱ δύο τόμοι ἐστάλησαν τὴν 5 Νοεμβρίου') *Ἐλιὰν* (ἄχ! ἐγὼ θέλεις νὰ θυμοῦμαι; κι' ὅμως θυμοῦμαι: στὸ τέλος τοῦ γράμματός σου μοῦ ἔγραφες: «δὲν μὲ βαρέθηκες; δὲν μοῦ λὲς νὰ κλείσω πιὰ τὸ στόμα μου ...» γιὰ τἄλλα, στὸ ἐρχόμενο') *Στέλλαν Δ. Τριλίβα* (ἐλήφθη, μὴν ἀνησυχῇς') *Ἀγνωστην Φίλην* (ἀφοῦ λὲς ὅτι μὲ διαβάζεις, διάβασε καὶ τὸν 'Οδηγό') *Τζοκόνταν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἄμλετ, Βυζαντινὸ Ἄστρο* κλπ. *Γεωργ. Παπαγεωργίου, Ἰσαὰν, Β. Κουταλίδην, Σόνιαν* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Νοεμβρίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 229 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 20 Ἰανουαρίου.)

792. Λεξίγριφος

Μιὰ θεὰ μιὰ ἀντωνυμία
Νὰ φορέσῃ μόνο φθάνει
Θεὸν ἄλλο
Καὶ μεγάλο
Τῆς Αἰγύπτου γιὰ νὰ κάνῃ.

Γεώργιος Σ. Καρακαλᾶς

793. Στοιχειόγριφος

Πόλις ἤμουν στὴν Ἀσία
Καὶ μεγάλη καὶ πλουσία.
Μοῦ ἀφαιρεῖς τὸν πρῶτο φθόγγο;
Τότε χάνω κάθε ὄγκο
Κι' ἰδιότης γευστικὴ
Γίνομαι διψαστική.

Ἀνδρέας Σ. Παναγιωτόπουλος

794. Μεταγραμματισμὸς

Εἴτε μὲ Ρῶ, εἴτε μὲ Λάμβδα,
Κακὰ εἶναι βέβαια καὶ τὰ δυὸ
Κι' ἀπόφυγέ τα ὅσο μπορέσῃς ...
Ὅμως τἀρχαῖο λέει ρητό,
Πὼς προτιμότερο στὸ πρῶτο
Παρὰ στὸ δεύτερο νὰ πέσῃς.

Μηλολόνθη

795. Ἀναγραμματισμὸς

Ποταμὸ τῆς Μικρασίας
Ἂν τὸν ἀναγραμματίσῃς,
Κάποιου ἥρωα ἡμιθέου
Νέο φίλο θἀντικρύσῃς.

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

796. Αἴνιγμα

Πρόσεξε κι' ἐμὲ λιγάκι:
Ἔχω ἕνα πραματάκι
Ποὺ ὅταν κόβῃ δὲν σὲ κόβει,
Μὰ σὲ κόβει ὅταν δὲν κόβῃ.
Τί εἶναι;

Δημ. Ἀγαθ. Χριστοφίδης

797. Ἀστὴρ

* * * Ὁριζοντίως ἀρχαῖος στρατηγός·
* * * καθέτως ἀρχαῖος
* * * I * * * ἀρχιτέκτων· διαγωνίως ἀρχαία
* * * ποιήτρια καὶ Γάλλος κλασσικός.

Χιόνι

798. Συνδεδεμέναι Λέξεις

Κ..Δ..—Θ.Κ.—Ρ.Ο.—Ε...

Νὰ συμπληρωθοῦν αἱ τέσσαρες αὗται λέξεις οὕτως, ὥστε τὸ ἥμισυ ἑκάστης μὲ τὴν ἑπομένην λέξιν, νὰ ποτελοῦν ἄλλην λέξιν, ἑπομένως νὰ ἀναγνωσθοῦν τὸ ὅλον λέξεις ἑπτά.

(Νέον εἶδος) Λούης Ἠλιοπερίχοτος

799. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ καθεξῆς, ἀποτελοῦν θεάν:

1, Ἤπειρος· 2, Αἴσθησις· 3, Μυθικὸς ἥρως· 4, Μοῖρα· 5, Υἱὸς τοῦ Πριάμου· 6, Μοῦσα· 7, Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ· 8, Ἀθηναῖος ρήτωρ.

Ἰω. Σ. Μαλικούτης

800. Ἐλλιποσύμφωνον

εα - ο - ωσ - α - ι - η - εουο - η

Ἄνθρωπος

801. Γρῖφος

δελ
Ρὰν 1 δελ ἔχου' δελ ἀάκοι δελ "Ετρ λέγ' ἀν

Μεγάλη Ἑλλὰς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

802. Chemin de Fer

E *** E *** E *** E *** E
Partie de quelques plantes; Contrée de Grèce; Fabuliste ancien; Désir ardent.

Μάγισσα

803. Sans Consonnes

e - aie - e - ae

Ἄσπρος Παλιάτσος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 36

564. Ἄγνινος (ἄν, Νῖνος.) — 565. Βόλος-Πόλος.—566. Ἀσήρ-Ἄρης.— 567 Ἡ μαστίχα.— 568. Ὅμηρος—μηρὸς = ο + (ρίσον—σὸν =) *Ρα* + (τιμὴ—μὴ =) *τί* + (Ὅσιρις—Ἴρις =) ὅς: ΟΡΑΤΙΟΣ.—569.

ΛΕΙΨΙΑ
ΜΑΡΝΗΣ
ΑΡΧΙΑΣ
ΑΛΠΕΙΣ
ΜΟΣΧΟΣ
ΑΙΑΚΟΣ
ΣΧΥΡΟΣ

570. Τὸ πτερωτὸν γράμμα εἶναι τὸ Δ: *Δύκος, ἄΔσος, φωΔεά, φιάΔη, ΣασύΔ*. — 571. Τὰ παθήματα μαθήματα.— 572. *Οὐκ ἐπιθυμήσεις ὅσα τῷ πλησίον σου ἐστί.* (οὐκ ἐπὶ θῇ μ' εἰς εἷς, Ὅσσα, τοπλ εἰς ἶον, σοῦ ἐς τί.) — 573. Contentement passe richesse.—574. Souvent la discorde eclate entre nous sur des rien.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΣΤ'—763)

Δημητριάδου, καλυτέρα σιλουέττα ἀπὸ τοῦ Πρίγκιπος, μόνο σὺ θὰ ἔκανες γιὰ τὸν ἑαυτό σου. ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΥΠΑΡΞΙΣ

(ΚΣΤ'—764)

Πριγκίπισσα τῆς Ὁλλανδίας. Δέχομαι. Πρίγκιψ

(ΚΣΤ'—765)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ

Προκηρύσσομεν διμηνιαῖον Διαγωνισμὸν καρτῶν. Βραβεῖα 5 ἐκλεκτότατα· συμμετοχὴ δίδραχμος. Τιμήσατε διαγωνισμόν. Δ/σις: Γεώργιον Παπαγεωργίου, ρ. ρ., Ἀνδριτσαίναν.

Πρόεδρος: ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝ
Διαγωνισμῶν: ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

(ΚΣΤ'—766)

Γλυκειὰ Σεριωτοπούλα— Μανάφη. Μαραμμένο Γαρύφαλλο—Βαβαλέα, Μικρὰ Ἰνδοπούλα — Παπαναντίδου, Παναγία τοῦ Ὄβερ — Δημητριάδου, «Γλυκιὲς Ἑλληνοπούλες», σᾶς κηρύττω πόλεμον. ΤΑΡΖΑΝ

(ΚΣΤ'—767)

Κόρη τοῦ Ταρζάν, σ' εὐχαριστῶ θερμὰ· δὲν δέχομαι.

Κόρη τοῦ Βυζαντίου

(ΚΣΤ'—768)

Ταρζάν, παῦσε, μπερπέκο, τὶς φυσαρίες εἶσαι μωρὸ γιὰ ἀνακαλύψεις. ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ἐδῶ τὸ πορτραῖτο τοῦ Ταρζάν: Κεφάλι αὐγό, μαλλιὰ ξυρισμένα, μάτια ρεδίθια, στόμα πηγάδι, μισὴ πῆχε μπόι, χέρια μακαρόνια καὶ πόδια δυὸ καμπύλες.

ΤΕΑΧΠΙΝΑ

(ΚΣΤ'—769)

Οἱ ΓΑΛΑΞΙΑΣ, ΜΕΛΙΣΣΑ, ΣΚΑΝΔΑΛΙΑΡΑ, ΤΖΟΚΟΝΤΑ, ἔχουν τὰς θερμοτέρας εὐχαριστίας τοῦ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΡΟΥΣΣΑΚΗ, διότι προθυμότατα ἀντιπαρεβλήθησαν στὴν (ΚΣΤ'615) πρότασή του. Οἱ ἄλλοι . . .;

(ΚΣΤ'—770)

Λοιπόν, Τρελλὸ Γυμνασιοπαίδι, τὰ Διαπλασόπουλα κόνουν σὰ μικρὰ παιδιὰ ἢ τί . . .; Αὔρα τοῦ Εὐξείνου

(ΚΣΤ'—771)

ΗΜΗΛΟΛΟΝΘΗ δὲν ἀλληλογραφεῖ οὔτε ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικά.

(ΚΣΤ'—772)

Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα, Ἠλιόβγαλτη, Κλαίριν, Ἀρχιδιαβολάκι, Τζοκόντα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Δ/σις: Τούλα Τσουκαλᾶ, Πύργος. Βραΐλα

(ΚΣΤ'—773)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΡΜΗΣ,,
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ **ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ**

Ἐνεκα ὀλιγίστων ἀπαντήσεων βραβεύομεν μόνον Σορκούφ, ἐπαινοῦμεν Περιπλανώμενον Ἱππότην. — Διορίζεται ἀντιπρόσωπος Ἀνδριτσαίνης Παιδὶ τῆς Ὀλυμπίας.

(ΚΣΤ'—774)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ! Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Μυρῶν Μυστικῶν. Θὰ βραβευθοῦν τὰ 5 ὡραιότερα, Περιμένω ἀπὸ ὅλους, προπάντων ἀπὸ ὅσους γράφουν στὴ Σελίδα. Προθεσμία δίμηνος. Δ/σις: (ΚΣΤ'—747). ΦΑΙΔΡΑ

(ΚΣΤ'—775)

Ἀπὸ τώρα ἡ Δ/σίς μου εἶναι: Χαρίλαον Μελέτην (Διὰ Χ), Ναυαρίνου 14, Ἀθήνας. Τραυματίας τοῦ 1913

(ΚΣΤ'—776)

Μὴν κλαῖς κυρὰ μὴ δύρεσαι, Κερίκα — Μινέλα, γιατὶ τὰ κλάματα δὲν ὠφελοῦν . . . Ἡ Κουρούκλη τί γίνεται; κλαίει κι' αὐτή; ΕΛΛΗ, ΚΑΙΤΗ

(ΚΣΤ'—777)

Πριγκίπισσα—Φόρου, Ἡρωϊκὴ Θέσσα — Μαργαρίτου.

Κόρη τοῦ Ξεσπαθώματος

(ΚΣΤ'—778)

Χά, χά, χά! Κερίκα — Μινέλα, ἔτσι τὴν παθαίνουν τὰ ἔξυπνα κοριτσάκια σὰν ἐσένα. ΚΑΙΤΗ· ΕΛΛΗ

ΤΥΠΟΙΣ ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10. ΑΘΗΝΑΙ